

ΦΑΝΗ ΠΑΝΤΑΖΗ

Τραγούδι Οδύχως λόγια

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΟΣΗ:
15.000 ΑΝΤΙΤΥΠΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Τραγούδι δίχως λόγια**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Φανή Πανταζή
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Νέλλυ Βασιλείου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Φανή Πανταζή, 2016
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Maria Tomova/Arcangel,
Jianfei Su (Follow)/123RF, Africa Studio/shutterstock
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2016

Πρώτη έκδοση: Φεβρουάριος 2016, 15.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1518-5
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1519-2

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΦΑΝΗ ΠΑΝΤΑΖΗ

Στραγούδι
Οδίχως λόγια

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ
ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

- Ο κουρσάρος της καρδιάς μου*, Εκδόσεις Ωκεανίδα, 2010
Το θρόισμα της λεύκας, Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, 2011
Από αγάπη, Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, 2012
Η νύχτα των γιασεμιών, Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, 2013
Το άγγιγμα της αμαρτίας, Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, 2014
Το κυνήγι της αλεπούς (δεύτερη έκδοση),
Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, 2014
Η εκδίκηση έσταξε μέλι, Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, 2015

*Αφιερωμένο στον Ντίνο μου,
για την αταλάντευτη αγάπη και συμπαράστασή του.*

Φ.Π.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

«Τ' αηδόνια δε σ' αφήνουνε να κοιμηθείς στις Πλάτρες»

*Αηδόνι ντροπαλό, μες στον ανασασμό των φύλλων,
συ που δωρίζεις τη μουσική δροσιά του δάσους
στα χωρισμένα σώματα και στις ψυχές
αυτών που ξέρουν πως δε θα γυρίσουν.
Τυφλή φωνή, που ψηλαφείς μέσα στη νυχτωμένη μνήμη
βήματα και χειρονομίες· δε θα τολμούσα να πω φιλήματα·
και το πικρό τρικύμισμα της ξαγριεμένης σκλάβας.*

«Ελένη», Γ. Σεφέρης

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Η Αμαλία έβγαλε το σημείωμα από το γκρενά λακαρισμένο κουτί και κάθισε να το διαβάσει για πολλοστή φορά.

Ήταν εκείνο το φοβερό σημείωμα της μητέρας της. Κοίταξε γύρω της τον γνώριμο χώρο. Ήταν ένα μικρό σχετικά δωμάτιο που το έλεγαν «το σαλόνι της Στεφανίας». Εκεί καθόταν η μητέρα της όταν ήθελε να απομονωθεί και να μελετήσει με την ησυχία της τις παρτιτούρες και τους στίχους των τραγουδιών. Διάβαζε καθισμένη στον καναπέ που υπήρχε απέναντι από την μπαλκονόπορτα, ώστε να βλέπει τον κήπο. Λάτρευε τα λουλούδια, και ο Μιχάλης ο κηπουρός φρόντιζε να είναι ο κήπος μονίμως ανθισμένος, ακόμα και τον χειμώνα. Την άνοιξη όμως –και ειδικά τον Μάη– η αποθέωση της ανθοφορίας έκανε τον κήπο να μοιάζει με πίνακα του Μονέ.

Η μεγάλη αδυναμία της Στεφανίας ήταν τα τριαντάφυλλα. Δεν υπήρχε ποικιλία ή χρώμα που να λείπει από τον κήπο της. Η Αμαλία θυμόταν που η μητέρα της προσπαθούσε να της μάθει να ξεχωρίζει τα διάφορα είδη.

«Αυτή γίνεται θάμνος. Αυτές που σκαρφαλώνουν με χάρη στο μπαλκόνι είναι αναρριχητικές. Αυτές εκεί είναι δεντρώδεις, δηλαδή γίνονται σαν δέντρα. Αυτές, πάλι, είναι νάνοι, μένουν μικρές.»

Κι αυτές εδώ ανθίζουν πολλές φορές. Κατάλαβες, μωρό μου;»

Οι τριανταφυλλίες της Στεφανίας κυριαρχούσαν σ' όλο τον ηλιόλουστο κήπο – σε γλάστρες, παρτέρια, πέργκολες και φράχτες. Την άνοιξη, η Αμαλία θυμόταν τη μητέρα της να κρατά ένα καλαθάκι, να φοράει τα ειδικά γάντια και να κόβει τριαντάφυλλα για τα βάζα. Έκοβε, βέβαια, κι άλλα λουλούδια, αλλά πάντα επικρατούσαν τα τριαντάφυλλα.

Η παρουσία των τριαντάφυλλων ήταν έντονη και μέσα στο σπίτι, όχι μόνο στα βάζα, αλλά και στους πίνακες, τις ακουαρέλες σε παστέλ κυρίως χρώματα που κρέμονταν στους τοίχους. Το πιο εντυπωσιακό απ' όλα τα έργα ήταν μια μεγάλη ελαιογραφία με ροζ τριαντάφυλλα που φάνταζαν υπέροχα πάνω από την κομψή κομόντα.

Η Αμαλία δεν άλλαξε πολλά πράγματα όταν εγκαταστάθηκε στο σπίτι, μια εντυπωσιακή βίλα στη Γλυφάδα. Την είχε χτίσει η Στεφανία πριν από χρόνια, όταν η καριέρα της στο τραγούδι είχε αρχίσει να απογειώνεται. Ήταν πάντα ένα σπίτι φροντισμένο και καλοδιατηρημένο, πραγματικό στολίδι της γειτονιάς. Το γούστο της μητέρας της ήταν απaráμιλλο και η κόρη της δεν έβλεπε κανέναν λόγο να επέμβει στη διακόσμηση. Το μόνο που έκανε ήταν να αντικαταστήσει τις παλιές κουρτίνες και μοκέτες καθώς και τα υφάσματα ταπετσαρίας, διατηρώντας όμως τους ίδιους απαλούς τόνους. Της άρεσε κι εκείνης η αίσθηση αρμονίας και ηρεμίας που απέπνεαν οι παλ αποχρώσεις του γαλαζιού.

Ακόμα και το πιάνο που ακομπανιάριζε τη Στεφανία στις πρόβες ήταν λευκό.

Οι πλούσιες βελούδινες γκρι σιέλ κουρτίνες που παισίωναν την μπαλκονόπορτα ταίριαζαν άψογα με τον καναπέ και την πολυθρόνα. Στο ίδιο χρώμα ήταν και η παχιά μοκέτα του δωματίου. Η Αμαλία θυμόταν τη Στεφανία να κάθεται πολλές φορές στο πάτωμα και να απλώνει μπροστά της τις παρτιτούρες, για να έχει καλύτερη εικόνα. Όταν ήταν μικρή, ο πατέρας της δεν της επέτρεπε να μπαίνει στο δωμάτιο όσο μελετούσε η Στεφανία. Όποτε, όμως, τρύπωνε στα κρυφά, η μητέρα της την υποδεχόταν μ' ένα γλυκό χαμόγελο που της έδειχνε πως ήταν καλοδεχούμενη. Και η Αμα-

λία καθόταν ήσυχα σε μια ακρούλα και άκουγε μαγεμένη τη μητέρα της να τραγουδάει.

Πόσα τραγούδια είχαν πρωτακουστεί σ' αυτό το δωμάτιο! Πόσες μεγάλες επιτυχίες που είχε αγαπήσει και τραγουδήσει όλη η Ελλάδα! Η Αμαλία έκανε μια σύντομη αναδρομή στη λαμπερή διαδρομή της μητέρας της και ένωσε για μια ακόμα φορά συγκίνηση και περηφάνια. Από την άλλη, όμως, το σημείωμα που κρατούσε στα χέρια της έκανε την καρδιά της να σφίγγεται.

Το ξεδίπλωσε προσεκτικά και διάβασε:

Αγαπημένοι μου

Ξέρω ότι θα σας στενοχωρήσω και πάλι, θα είναι όμως σίγουρα η τελευταία φορά. Σας έχω πικράνει όλους, και τον καθέναν ξεχωριστά. Εσένα, μανούλα, γιατί πρόδωσα αρκετές φορές τα όσα με είχες διδάξει. Στάθηκες πάντα στο πλάι μου και με το υποδειγματικό φέρεσίμο σου υπήρξες ένα ζωντανό παράδειγμα αξιοπρέπειας και κουράγιου. Ήσουν πάντα υποστηρικτική και μοιράστηκες με ζεστασιά και αγάπη το όνειρό μου. Ακόμα και τις ατέλειωτες ώρες που έλειπες στη δουλειά, σε ένιωθα κοντά μου, σταθερό σύμμαχο και συμπαραστάτη. Η ζωή στάθηκε άδικη μαζί σου, εσύ όμως δε λύγισες ποτέ, ούτε παραπονήθηκες για τα βάσανα που πέρασες για να μεγαλώσεις εμένα και τον αδελφό μου. Σου χρωστώ απέραντη ευγνωμοσύνη και σου ζητώ ξανά συγγνώμη για τον πόνο που σου έχω προκαλέσει.

Πίκρανα κι εσένα Δημήτρη, λατρεμένη μου αδελφέ, γιατί δεν στάθηκα πάντα αντάξια της αδυναμίας που μου είχες και της στήριξης που μου πρόσφερες. Χωρίς την αφειδώλευτη αγάπη σου, χωρίς τις σοφές σου συμβουλές και τις έξυπνες κινήσεις που με τόσο ζήλο έκανες, δε θα είχα αποκτήσει ποτέ την τεράστια περιουσία που απέκτησα.

Πίκρανα κι εσένα, Μάριε, ψυχή μου, γιατί δεν εκτίμησα το πολύτιμο δώρο της αστείρευτης, αταλάντευτης και άδολης αγάπης που μου χάρισες τόσο απλόχερα. Λίγες γυναίκες αξιώνονται

να ζήσουν έναν τόσο απόλυτο, σταθερό και ακατάβλητο έρωτα. Ανάμεσά τους υπήρξα κι εγώ, μόνο που δεν εκτίμησα αυτό τον θησαυρό όσο του άξιζε.

Εσύ μου έγραφες ποιήματα γεμάτα λατρεία κι εγώ, σε αντάλλαγμα, έκανα λάθη πολλά και μεγάλα. Τώρα που βλέπω καθαρά, όσο και να ψάχνω, δε βρίσκω κάτι αρνητικό να σου καταλογίσω και γι' αυτό είναι αδύνατον να συγχωρήσω τον εαυτό μου. Όλη σου η πορεία, όλες σου οι πράξεις και οι σκέψεις ήταν εκδηλώσεις αγάπης και αφοσίωσης. Κι εγώ τι έκανα; Σε αδίκησα, σε εξόργισα, σε απογοήτευσα και σ' ανάγκασα να φύγεις. Αυτή είναι η πικρή αλήθεια. Εγώ η ίδια σ' έδιωξα από κοντά μου, εγώ σε υποχρέωσα να βγεις από τη ζωή μου.

Πίκρανα και άλλους ανθρώπους, με πρώτο και καλύτερο τον ακριβό μου κύριο Στέλιο, τον δάσκαλο που μου έμαθε τόσα, χωρίς κανένα απολύτως αντάλλαγμα. Μοναδικό του κίνητρο ήταν η αγνή αγάπη και η επιθυμία να με βοηθήσει. Μια αγάπη πατρική, που όφειλα να εκτιμήσω δυο φορές, αφού είχα βιώσει την έλλειψη του πατέρα.

Πίκρανα κι άλλους που δεν ωφελεί να τους ονοματίσω, αφού τους ξέρετε όλους.

Θα πικράνω απέραντα και τη μονάκριβη κόρη μου, όταν μεγαλώσει λίγο και μάθει ποια ακριβώς ήταν η μάνα της, ποια ακριβώς γυναίκα κρυβόταν πίσω από τη λαμπερή εικόνα της διάσημης Στεφανίας. Ελπίζω μόνο να έχει κοντά της τον πατέρα της που με την απέραντη στοργή του θα καλύψει ως έναν βαθμό τη δική μου ανικανότητα.

Ξέρω πως είναι δύσκολο, αλλά ζητώ από όλους σας να προσπαθήσετε να με καταλάβετε και να με συγχωρήσετε. Κατέστρεψα εντελώς τη ζωή μου. Έχασα τα πάντα κι απόμεινα μόνη, όπως μου άξιζε. Δεν έχει νόημα να συνεχίσω μια ζωή άδεια, μακριά από τα αγαπημένα μου πρόσωπα. Μη λυπάστε για μένα. Είναι καλύτερα έτσι, πιστέψτε με.

Στεφανία

Η Αμαλία αναστέναξε, δίπλωσε πάλι το σημείωμα και το έβαλε στο κουτί όπου το φύλαγε μαζί με άλλα αναμνηστικά από τη μητέρα της. Στο ίδιο συρτάρι υπήρχαν πάμπολλα πακέτα με φωτογραφίες της Στεφανίας από διάφορες φάσεις της καλλιτεχνικής της ζωής – άλλοτε μόνη πάνω στη σκηνή κι άλλοτε δίπλα στα μεγαλύτερα ονόματα του ελληνικού τραγουδιού, στους σημαντικότερους συνθέτες, στιχουργούς, μουσικούς, ιδιοκτήτες δισκογραφικών εταιρειών και άλλες προσωπικότητες του καλλιτεχνικού χώρου.

Η Αμαλία έκλεισε το συρτάρι και βγήκε από το δωμάτιο, «το σαλόνι της Στεφανίας», όπως το έλεγαν.

Κάθε φορά που έμπαινε σ' αυτό τον χώρο, η συναισθηματική φόρτιση ήταν ιδιαίτερη. Η μητέρα της, πανέμορφη και ξεχωριστή, κυριαρχούσε παντού και την έκανε να ξαναζεί μοναδικές στιγμές. Ως προς αυτό, τη ζήλευε ο αδελφός της.

Χαμογέλασε άθελά της. Η Στεφανία, γλυκιά και τρυφερή, κατέκλυζε την ύπαρξή της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Τα χριστουγεννιάτικα δεντράκια με τα αναμμένα λαμπιόνια που φάνταζαν στα παράθυρα των σπιτιών γλύκαιναν την αψιά παγωνιά των αθηναϊκών δρόμων. Ο νυχτερινός ουρανός ήταν φορτωμένος σκυθρωπά σύννεφα που έσταζαν χιονόνερο πάνω από τη στολισμένη πόλη. Η σόμπα στην παλιά μονοκατοικία βούιζε χαρούμενα και τα νοτισμένα τζάμια έσταζαν.

Η Νίνα ακούμπησε στη μέση του τραπεζιού την πιατέλα με τη μικρή βασιλόπιτα ενώ ο γιος της ο Δημήτρης έφερνε τρία πιατάκια, χαρτοπετσέτες και το μαχαίρι. Η δεκαεξάχρονη Στεφανία είχε ανοίξει την τηλεόραση – τα κανάλια ήταν σε απευθείας σύνδεση με τη φωταγωγημένη Πλατεία Συντάγματος. Ένα ρολόι στην πάνω δεξιά μεριά της οθόνης έδειχνε ότι σε είκοσι τέσσερα λεπτά θα έμπαινε ο καινούργιος χρόνος.

Η Νίνα και ο Δημήτρης κάθισαν μαζί της στον καναπέ και χάζευαν μέχρι να έρθει η ώρα να κόψουν την πίτα. Όπως πάντα, την είχε φτιάξει η Νίνα και την είχε διακοσμήσει με ασπρισμένα αμύγδαλα που στο κέντρο σχημάτιζαν τη φράση «Ευτυχισμένο το 1986».

Η μικρή οικογένεια είχε δειπνήσει εδώ και αρκετή ώρα.

Λίγο πριν ο παρουσιαστής αναφωνήσει «Ευτυχισμένος ο καινούργιος χρόνος!» ο Δημήτρης έσβησε τις λάμπες. Η οθόνη έλαμψε από τα πυροτεχνήματα, ο Δημήτρης ξανάναψε τα φώτα και οι τρεις τους αντάλλαξαν ευχές, φιλία και δώρα.

Όπως πάντα, τα δώρα ήταν ταπεινά. Η Νίνα είχε αγοράσει από τη λαϊκή ένα πουλόβερ για τον Δημήτρη και ένα τζιν για τη Στεφανία. Τα δυο αδέρφια είχαν βάλει κάτι από το λιγοστό τους χαρτζιλίκι και είχαν αγοράσει στη μητέρα τους ένα ζευγάρι ζεστές παντόφλες.

Ο μισθός της Νίνας, που ήταν προϊσταμένη σ' ένα εργοστάσιο σαπωνοποιίας, έφτανε μόλις και μετά βίας για τις ανάγκες της οικογένειας. Τα παιδιά πήγαιναν, φυσικά, σε δημόσιο σχολείο, έκαναν όμως αγγλικά και τα δίδακτρα, μαζί με το κόστος των βιβλίων, επιβάρυναν πολύ τον οικογενειακό προϋπολογισμό.

Η Νίνα κάθισε λίγο ακόμα με τα παιδιά της και μετά τα καληνύχτισε και πήγε για ύπνο, γιατί ήταν στο πόδι από το πρωί. Μετά τη δουλειά στο εργοστάσιο, γύρισε σπίτι και άρχισε να μαγειρεύει και να ετοιμάζει τη βασιλόπιτα. Τα παιδιά, που δεν είχαν σχολείο, τη βοήθησαν όσο μπορούσαν. Η Στεφανία λίγο παραπάνω, καθώς είχε περισσότερο χρόνο.

Ο Δημήτρης, που ήταν δύο χρόνια μεγαλύτερός της και πήγαινε στην Τρίτη Λυκείου, δούλευε πωλητής σε πολυκατάστημα τις δύο εβδομάδες των διακοπών, για να εξασφαλίσει το χαρτζιλίκι του και να μην επιβαρύνει τη μητέρα τους που τα έφερνε βόλτα με μεγάλη δυσκολία. Το ίδιο ακριβώς έκανε και στις διακοπές του Πάσχα, καθώς και τις περιόδους των εκπτώσεων, όταν τα μαγαζιά χρειάζονταν επιπλέον προσωπικό.

Η Στεφανία ανυπομονούσε να μεγαλώσει κι εκείνη λίγο ακόμα, ώστε να μπορεί να κάνει το ίδιο. Είχε αποφασίσει μάλιστα τι δώρο θα έκανε στη μητέρα της με τα πρώτα της λεφτά, αλλά δεν το είχε πει σε κανέναν. Ήθελε πολύ να της πάρει κάτι όμορφο και να της δώσει λίγη χαρά. Ήξερε πόσο σκληρά δούλευε και στενοχωριόταν που την έβλεπε σχεδόν πάντα με τα ίδια, τριμμένα ρούχα. Πατή η Νίνα έδινε πάντα προτεραιότητα στις ανάγκες των παιδιών της, σε αντίθεση με τον Παύλο, τον εξαφανισμένο πατέρα τους, που μοναδική του έγνοια ήταν η καλοπέραση.

Ο Παύλος ήταν ελαιοχρωματιστής κι έβγαζε καλό μεροκάματο τα πρώτα χρόνια. Με τον καιρό, όμως, κι ενώ τα παιδιά ήταν ακόμα μικρά, άρχισε να ενδιαφέρεται ολοένα και λιγότερο για τη δουλειά του και περισσότερο για τις ταβέρνες και το κρασί. Οι συγκρούσεις ήταν σχεδόν καθημερινές. Η Νίνα ήξερε ότι οι καβγάδες πλήγωναν τα παιδιά, αλλά η αγωνία, η αγανάκτηση και η απελπισία την έπνιγαν όσο έβλεπε ότι ο άντρας της παραμελούσε την οικογένειά του.

Ύστερα από λίγο, ο Παύλος άρχισε να λείπει τα βράδια από το σπίτι. Κανείς δεν ήξερε πού διανυκτέρευε. Σε καμιά ερωμένη του; Στο παγκάκι κάποιου πάρκου, ή μήπως στο αστυνομικό τμήμα;

Μια μέρα είπε ότι είχε βρει μια μεγάλη δουλειά στην επαρχία και θα πήγαινε εκεί να βγάλει «καλά λεφτά».

Έφυγε, κι από τότε δεν τον ξαναείδε κανείς. Στην αρχή, η Νίνα ανησύχησε στη σκέψη ότι μπορεί να του είχε συμβεί κάτι κακό. Κατά καιρούς, όμως, μάθαινε ότι είχαν δει τον Παύλο στην Κόρινθο, κι έτσι κατάλαβε ότι ο άντρας της τους είχε εγκαταλείψει.

Η Νίνα κίνησε γη και ουρανό μέχρι που, στο τέλος, έμαθε πού ακριβώς έμενε ο άντρας της. Και μια μέρα πήγε και τον βρήκε.

Ο Παύλος ξαφνιάστηκε όταν την είδε μπροστά του. Η Νίνα τον πίεσε να επιστρέψει, εκείνος όμως της είπε διάφορες δικαιολογίες σχετικές με τη δουλειά του. Τότε εκείνη του ζήτησε να της δώσει τουλάχιστον χρήματα. Ο Παύλος της είπε ότι δεν είχε πληρωθεί ακόμα, υποσχέθηκε όμως ότι θα της έστελνε μόλις πληρωνόταν. Ακόμα τον περίμενε...

Το σπίτι που έμεναν, μια μικρή μονοκατοικία στην Καλλιθέα, ήταν το πατρικό της Νίνας κι έτσι δε χρειαζόταν να πληρώνουν νοίκι. Ωστόσο, ήταν πολύ παλιό και χρειαζόταν συνεχώς λεφτά για τη συντήρησή του. Τα υδραυλικά είχαν τα χάλια τους, η ηλεκτρολογική εγκατάσταση χρειαζόταν αντικατάσταση, οι τοίχοι ήταν γεμάτοι μπαλώματα από την υγρασία και η στέγη έσταζε κάθε φορά που έβρεχε. Τους χειμώνες μια σόμπα πετρελαίου πάσχιζε να ζεστάνει το σπίτι, συννεπικουρούμενη από μια μικρή ηλεκτρική θερμάστρα που άναβαν με φειδώ, για να μην πληρώνουν πολύ ρεύμα, ενώ τα καλοκαίρια τα δωμάτια γίνονταν φούρνοι, καθώς οι

μικροί ανεμιστήρες αδυνατούσαν να αναμετρηθούν με τους καύσωνες. Τι να πρωτοπληρώσει η Νίνα με τον μισθό που έπαιρνε;

Κάθε φορά που προέκυπτε κάποιο πρόβλημα με τη συντήρηση του σπιτιού την έπιανε μαύρη απελπισία. Και οργή. Και αγανάκτηση. Και αναρωτιόταν πώς είναι δυνατόν να παρατάει έτσι ένας άνθρωπος τη γυναίκα του και, κυρίως, τα παιδιά του. Φυσικά, ήξερε πως ήταν δυνατόν, και παραήταν. Μπροστά στα παιδιά, βέβαια, προσπαθούσε να κρατά ψύχραιμη στάση για να μην τους μεταδίδει τη θλίψη της. Τα δυο αδέρφια, όμως, είχαν καταλάβει από μικρά πόσο μεγάλη ήταν η προδοσία του πατέρα τους.

Πήγαιναν ακόμα στις πρώτες τάξεις του δημοτικού όταν άρχισαν να της μιλάνε ανοιχτά.

«Όλοι οι μπαμπάδες είναι στο σπίτι με τα παιδιά τους».

«Οι άλλοι μπαμπάδες παίρνουν στα παιδιά τους ρούχα και παιχνίδια».

«Οι καλοί μπαμπάδες πηγαίνουν τα παιδιά τους βόλτα στο λούνα παρκ».

Η χειρότερη στιγμή για τη Νίνα ήταν όταν τα χείλη τους ξεστόμιζαν την τόσο καιρία, σωστή και συνοπτικά διατυπωμένη πικρή αλήθεια: «Ο δικός μας μπαμπάς είναι κακός, και δε μας αγαπάει».

Την κυρίευαν ενοχές γιατί είχε διαλέξει αυτό τον άντρα κι όχι κάποιον άλλον. Αλλά τι μπορούσε να ξέρει από τη ζωή μια κοπέλα που μόλις έχει κλείσει τα δεκαεννιά κι ερωτεύτηκε ένα όμορφο και γελαστό παλικάρι; Έτσι απλά γνώρισε και παντρεύτηκε τον Παύλο. Ούτε που περνούσε τότε από το μυαλό της ότι τα πράγματα θα εξελίσσονταν εντελώς διαφορετικά απ' ό,τι ονειρευόταν. Κι όμως, όσο κι αν προσπαθούσε να εκλογικεύσει τα αισθήματά της, αισθανόταν τύψεις για τις στερήσεις και, κυρίως, τα ψυχικά τραύματα των παιδιών της. Η απόρριψη εκ μέρους του γονιού είναι ό,τι πιο σκληρό μπορεί να βιώσει ένας άνθρωπος σ' αυτή την ηλικία, ένας πόνος που θα τον ακολουθεί σ' όλη του ζωή.

Για το μέλλον τους τολμούσε να ελπίζει πως θα ήταν καλύτερο από το παρόν. Ήταν και τα δύο χαρισματικά πλάσματα, όχι μόνο γιατί είχαν κληρονομήσει τα ομορφότερα χαρακτηριστικά των

γονιών τους, αλλά και γιατί είχαν καταπληκτικές επιδόσεις στο σχολείο. Ο Δημήτρης και η Στεφανία είχαν καταλάβει πολύ καλά ότι η μητέρα τους δεν είχε ούτε χρήματα ούτε γνωριμίες και ότι ο μόνος τρόπος για να βελτιώσουν κάποτε τη ζωή τους ήταν η μόρφωση. Η Νίνα τα παρακολουθούσε με καμάρι και θαυμασμό όταν διάβαζαν τα μαθήματά τους. Έβλεπε στα υπέροχα πρόσωπά τους το πείσμα και την αποφασιστικότητα να προκόψουν και να κάνουν ωραία πράγματα στη ζωή. Αλλά και οι δάσκαλοί τους της έλεγαν πάντα τα καλύτερα λόγια για τα παιδιά.

Ο Δημήτρης, ένας σφριγηλός, πανέμορφος έφηβος τώρα, με καστανά μαλλιά και μάτια, ήταν ιδιοφυΐα στη μαθηματικά και είχε αποφασίσει να τα συνδυάσει με τις οικονομικές επιστήμες. Η Στεφανία, μια πραγματική καλλονή, με το κατάλευκο δέρμα και τα μαύρα, στιλπνά μαλλιά της μητέρας της, ήταν εξίσου δυνατή μαθήτρια, άριστη σε όλα, που λάτρευε τη μουσική. Της άρεσε όχι μόνο να ακούει, αλλά και να τραγουδάει. Η Νίνα είχε προσέξει από νωρίς πως η κόρη της διέθετε μουσικό αυτί. Είτε τραγουδούσε παιδικά τραγούδια είτε ό,τι άκουγε από το ραδιόφωνο, δεν έκανε ποτέ φάλτσο. Για τη Νίνα, η φωνή της ήταν η πιο γλυκιά και μελωδική φωνή του κόσμου. Μια φωνή που δε χόρταινες ν' ακούς. Φαίνεται πως η Στεφανία ήταν προικισμένη με ταλέντο – εκτός κι αν η Νίνα ήταν μία ακόμα κλασική μάνα που έβλεπε το παιδί της τέλει σε όλα. Όταν όμως άρχισαν να παρατηρούν το ίδιο οι καθηγητές και άλλα άτομα από το περιβάλλον, η Νίνα σιγουρεύτηκε ότι το κορίτσι της είχε πράγματι ωραία φωνή. Άλλωστε, αν δεν είχε ωραία φωνή, θα την έβαζαν χορωδό στη σχολική χορωδία; Όχι.

Ο χειμώνας της καινούργιας χρονιάς πέρασε γρήγορα κι ήρθε η άνοιξη. Στις είκοσι τέσσερις Μαρτίου, παραμονή της εθνικής γιορτής, τα σχολεία τίμησαν την επέτειο της Ελληνικής Επανάστασης όπως κάθε χρόνο. Στην αρχή και στο τέλος της γιορτής, η χορωδία τραγούδησε από ένα τραγούδι. Όπως πάντα, όταν η Στεφανία τραγούδησε το σόλο κομμάτι, όλοι κράτησαν την αναπνοή τους από

θαυμασμό. Η υπέροχη, πλούσια και ζεστή φωνή της ξετυλίχτηκε στον αέρα σαν μεταξωτή κορδέλα, απλώθηκε πάνω από το ακροατήριο σαν απαλό κύμα και μετά σκαρφάλωσε με άνεση στις ψηλές νότες προκαλώντας δέος σε μικρούς και μεγάλους. Μετά, ακολούθησε ένα πολύ θερμό και παρατεταμένο χειροκρότημα από όλους.

Λίγο αργότερα, τα παιδιά και όσοι γονείς είχαν παραστεί στη γιορτή άρχισαν να αποχωρούν. Ο Δημήτρης ενημέρωσε την αδελφή του ότι θα έμενε λίγο στο προαύλιο για να παίξει μπάλα με τους συμμαθητές του.

Η Στεφανία βιαζόταν να γυρίσει στο σπίτι, γιατί ήθελε να προετοιμαστεί καλά για το διαγώνισμα της μεθεπόμενης ημέρας. Κόντευε να φτάσει στην εξώπορτα του σχολείου όταν την πλησίασε η φίλη και συμμαθήτριά της Ειρήνη, που συνοδευόταν από έναν άγνωστο κύριο.

Ο άντρας τής χαμογέλασε και της έτεινε το χέρι.

«Συγχαρητήρια, δεσποινίς μου! Έχετε υπέροχη φωνή!» είπε.

Η Στεφανία του έδωσε σαστισμένη το χέρι.

Ήταν μεσόκοπος –θα μπορούσε κάλλιστα να είναι πατέρας της– με πολύ γλυκό και συμπαθητικό πρόσωπο, ενώ το ζεστό χαμόγελό του έσβησε την αμηχανία της. Χαμογέλασε κι αυτή.

«Ευχαριστώ πολύ», απάντησε.

«Είναι ο θεός μου ο Στέλιος», εξήγησε η Ειρήνη.

«Ήρθα να καμαρώσω την ανιψιά μου που είπε το ποίημά της».

Η Ειρήνη απήγγελλε πάντα κάποιο ποίημα και όλοι της έλεγαν ότι πρέπει να γίνει ηθοποιός.

«Μαζί με την ανιψιά μου, όμως, καμάρωσα κι εσάς», συνέχισε ο θεός της Ειρήνης. «Στέλιος Ιακώβου», συστήθηκε.

«Χαίρω πολύ», του είπε. «Στεφανία Βεργέτη».

«Ξέρω το όνομά σας. Μου το είπε η Ειρήνη. Μου είπε, επίσης, ότι είστε άριστη μαθήτριά».

Η Στεφανία πήρε μια έκφραση ικανοποίησης, αλλά χαμήλωσε τα μάτια από μετριοφροσύνη.

«Να μη σας κρατάμε άλλο, δεσποινίς Στεφανία». Ο Στέλιος Ιακώβου έβαλε το χέρι του στην εσωτερική τσέπη του παλτού του,

έβγαλε μια κάρτα και της την έδωσε. «Κρατήστε τη, σας παρακαλώ. Ας μου τηλεφωνήσει η μητέρα σας, αν έχει την καλοσύνη».

Η Στεφανία την πήρε απορημένη, χωρίς να την κοιτάξει. Ο κύριος Ιακώβου και η Ειρήνη τη χαιρέτησαν και έφυγαν. Εκείνη κοντοστάθηκε κι έριξε μια ματιά στην κάρτα. Ο Στέλιος Ιακώβου ήταν καθηγητής φωνητικής και έμενε στην Πεύκη. Η Στεφανία έβαλε την κάρτα στην τσέπη της και ξεκίνησε για το σπίτι. Κάτι της έλεγε ότι μόλις είχε συμβεί κάτι σημαντικό στη ζωή της, χωρίς ωστόσο να μπορεί να το προσδιορίσει.

Η Νίνα, που εκείνη την ημέρα είχε πάρει λίγες ώρες άδεια και είχε σχολάσει νωρίτερα, διάβασε προσεκτικά τι έγραφε η κάρτα και μετά κοίταξε την κόρη της.

«Και τι ακριβώς σου είπε αυτός ο ευγενικός κύριος, κορίτσι μου;»

«Σου τα είπα, μαμά! Θέλεις να σου τα ξαναπώ;»

«Ναι».

Η Στεφανία αναστέναξε και ξανάρχισε να της περιγράψει λεπτομερώς τη σκηνή.

Η Νίνα την άκουγε σκεφτική.

«Πώς ήταν αυτός ο κύριος, παιδί μου;»

«Πώς να σου τον περιγράψω τώρα; Ήταν... ήταν... ένας πολύ ευγενικός και συμπαθητικός θείος».

«Ένας πολύ συμπαθητικός θείος. Μάλιστα...» επανέλαβε η Νίνα, λες και αυτό θα τη βοηθούσε να σχηματίσει μια εικόνα του κυρίου Ιακώβου.

«Τι λες να σε θέλει, μαμά;»

Η Νίνα υποψιαζόταν, θεώρησε όμως προτιμότερο να μην πει τίποτα στην κόρη της, από φόβο ότι μπορεί και να την απογοήτευε στην περίπτωση που έπεφτε έξω.

«Ποιος ξέρει, παιδί μου; Ίσως θέλει να δώσει τα συγχαρητήριά του και σ' εμένα», περιορίστηκε να πει.

Κάτι μέσα της όμως έλεγε ότι ο άνθρωπος αυτός μπορεί να έπαιξε κάποιον σημαντικό ρόλο στη ζωή της κόρης της.

«Θα του τηλεφωνήσεις, λοιπόν;»

Η Νίνα πρόσεξε την αδημονία στο πανέμορφο πρόσωπο της κόρης της και χαμογέλασε τρυφερά.

«Και βέβαια. Τι έχουμε να χάσουμε, αφού μας το ζήτησε ένας τόσο ευγενικός κύριος;»

Η Στεφανία άρχισε να χοροπηδάει.

«Έλα λοιπόν, μαμά! Τηλεφώνησέ του, να δούμε τι θέλει!»

«Ήσυχασε, κορίτσι μου. Δε θέλω να τηλεφωνήσω μεσημεριάτικα. Μπορεί να τρώει ο άνθρωπος. Άσε, θα τον πάρω το απογευματάκι.»

Η Στεφανία κατσούφιασε, αλλά δεν είπε τίποτα.

Η Νίνα το πρόσεξε και της χάιδεψε τα μαλλιά.

«Εσύ δεν πεινάς; Έχω φτιάξει σουτζουκάκια.»

Το πρόσωπο της Στεφανίας φωτίστηκε.

«Ναι, πεινάω. Βάλε να φάμε.»

«Ας περιμένουμε λίγο να έρθει και ο αδελφός σου.»

«Ουφ κι αυτός! Λύσσαξε πάλι με το ποδόσφαιρο!»

Η Νίνα τηλεφώνησε στον Ιακώβου νωρίς το απόγευμα. Η Στεφανία στεκόταν δίπλα της και παρακολουθούσε γεμάτη περιέργεια.

Η πρώτη εντύπωση της γυναίκας όταν άκουσε τη φωνή του ήταν ότι επρόκειτο πράγματι για έναν πολύ ευγενικό και πολιτισμένο άνθρωπο. Η Στεφανία δεν είχε κάνει λάθος.

Αφού της συστήθηκε και είπαν τα καθιερωμένα, ο Ιακώβου μπήκε αμέσως στο θέμα.

«Όπως θα σας εξήγησε η χαριτωμένη κόρη σας, είχα πάει στη σχολική γιορτή να δω την ανιψιά μου που θα έλεγε το ποίημά της.»

«Ναι, μου το είπε.»

«Άκουσα, όμως, και την κόρη σας στη χορωδία και ομολογώ ότι εντυπωσιάστηκα. Η Στεφανία διαθέτει μια φωνή εξαιρετική από κάθε άποψη.»

«Καλοσύνη σας», είπε η Νίνα με συγκρατημένο ενθουσιασμό.

«Δεν είναι θέμα καλοσύνης, αλλά ένα αντικειμενικό γεγονός. Η φωνή της έχει εύρος, δύναμη κι ένα ηχώχρωμα σπάνιας ομορφιάς.»

Η Νίνα περίμενε, μην ξέροντας τι να πει.

«Έχει σκεφτεί να ασχοληθεί επαγγελματικά με το τραγούδι;»

«Για να είμαι ειλικρινής, η Στεφανία ενδιαφέρεται πολύ για τη μουσική και θέλει να κάνει μαθήματα κιθάρας. Παράλληλα, τραγουδάει, αλλά... Δεν ξέρω, δεν το έχουμε συζητήσει από την πλευρά του επαγγελματικού προσανατολισμού».

«Αν θέλετε τη γνώμη μου, θα σας συμβούλευα, με όλο το θάρρος, να το σκεφτείτε σοβαρά. Αυτό το παιδί έχει ένα ταλέντο που πρέπει να καλλιεργηθεί. Θα είναι κρίμα να πάει χαμένο».

«Έτσι όπως το λέτε, έχετε δίκιο...»

«Χαίρομαι που συμφωνείτε».

Η Στεφανία παρακολουθούσε προσπαθώντας να μαντέψει τι έλεγε ο Ιακώβου από την άλλη άκρη της γραμμής. Στο τέλος, πλησίασε όσο μπορούσε το αυτί της στο ακουστικό.

«Και τι ακριβώς θα τη συμβουλευάτε να κάνει, κύριε Ιακώβου;» ρώτησε η Νίνα, που ήταν πολύ πρακτικός άνθρωπος.

«Μα, να αρχίσει μαθήματα φωνητικής».

«Μαθήματα φωνητικής...» επανέλαβε η Νίνα για να σιγουρευτεί ότι είχε ακούσει καλά.

«Ακριβώς».

«Θα το συζητήσω μαζί της».

Στο μεταξύ, η Στεφανία, που είχε ακούσει τι είπε ο Ιακώβου, έγνεφε ζωηρά στη μητέρα της δείχνοντας ότι συμφωνεί.

«Σας ευχαριστούμε πολύ για το ενδιαφέρον σας, κύριε Ιακώβου».

«Ελπίζω να φάνηκα χρήσιμος, κυρία Βεργέτη».

Η Νίνα τον χαιρέτησε κι έκλεισε το τηλέφωνο.

«Έλα, πες μου τι σου είπε από την αρχή», είπε επιτακτικά η Στεφανία.

Η Νίνα της επανέλαβε τα λόγια του Ιακώβου και η κοπέλα καταχάρηκε.

«Λοιπόν;» ρώτησε στο τέλος τη μητέρα της.

Η Νίνα φαινόταν προβληματισμένη. Και πώς να μην ήταν; Από τη μια χαιρόταν που ένας σοβαρός άνθρωπος, ειδικός στα θέματα της μουσικής, της έλεγε ότι η κόρη της είχε πραγματικά τα-

λέντο. Από την άλλη, δεν μπορούσε να μη σκεφτεί ότι πλήρως ήδη διδάκτρα για τα αγγλικά των δύο παιδιών, και τα πράγματα θα σκούρηναν ακόμα περισσότερο αν η Στεφανία άρχιζε και μαθήματα κιθάρας. Επιπλέον, τον περασμένο μήνα είχε χαλάσει ο θερμοσίφοντας και, επειδή η Νίνα δεν είχε χρήματα να τον αλλάξει άμεσα, αναγκάστηκαν να μείνουν χωρίς ζεστό νερό μέχρι να πληρωθεί. Και τώρα, είχαν πρόβλημα με την ηλεκτρολογική εγκατάσταση, γιατί κάθε τρεις και λίγο καιγόταν η ασφάλεια. Έπρεπε να φωνάξουν ηλεκτρολόγο, κι ένας Θεός ξέρει πόσα λεφτά θα ήθελαν αν αναγκάζονταν να αλλάξουν όλα τα καλώδια.

Κοίταξε την κόρη της και αναστέναξε. Πάνω στην ώρα, μπήκε στο δωμάτιο και ο Δημήτρης. Του είχαν μιλήσει για τον Ιακώβου και τώρα ήθελε να μάθει κι αυτός τι τους είχε.

Τον ενημέρωσε η Στεφανία, που εξακολουθούσε να είναι ενθουσιασμένη.

«Πολύ ωραία», είπε ο Δημήτρης και πέρασε το χέρι του στους ώμους της αδελφής του. Μετά, γύρισε προς τη μητέρα τους. «Τι θα κάνουμε λοιπόν, μαμά;»

«Παιδιά μου, ξέρετε πόσο σας αγαπώ και πόσο θέλω να σας προσφέρω όσα περισσότερα εφόδια μπορώ. Ξέρετε, όμως, και τα οικονομικά μας...»

Η Στεφανία έσκυψε το κεφάλι της. Πώς το είχε ξεχάσει αυτό; Τα μαθήματα φωνητικής σήμαιναν καινούργια διδάκτρα. Πώς θα τα έβγαζε πέρα η μητέρα τους; Είχε ήδη ζοριστεί για να της αγοράσει ένα ζευγάρι παπούτσια, γιατί οι σόλες των παλιών κόντευαν να τρυπήσουν.

Τώρα, τα δυο παιδιά την κοίταζαν σκεπτικά.

«Καλά, μαμά. Δεν πειράζει. Ξέχνα το», υποχώρησε στο τέλος η Στεφανία.

«Ας κάνουμε πρώτα μια ερώτηση να μάθουμε ποια είναι η δαπάνη», είπε η μητέρα τους.

«Δηλαδή;»

«Ας ρωτήσουμε στο ωδείο».

Δεν πρόλαβαν να ρωτήσουν, γιατί η Νίνα έπεσε κι έσπασε το

πόδι της. Ο γιατρός τής έδωσε αναρρωτική άδεια και έμεινε πάνω από έναν μήνα στο σπίτι.

Όταν, όμως, ξαναπήγε στη δουλειά, της ανήγγειλαν ότι την είχαν αντικαταστήσει.

Ευτυχώς, δεν άργησε να βρει άλλη δουλειά σε μια γνωστή, μεγάλη γαλακτοβιομηχανία. Στο μεταξύ, οι υποχρεώσεις που έτρεχαν την ανάγκασαν να δανειστεί από μια εξαδέλφη της, και τώρα προσπαθούσε να ξεπληρώσει τα χρωστούμενα.

Ύστερα απ' όλα αυτά, το θέμα των μαθημάτων φωνητικής μπήκε στο περιθώριο και δεν το έθιξε κανείς από τους τρεις.

Ωστόσο, ο καθένας το σκεφτόταν κατά διαστήματα. Η Νίνα γιατί αφορούσε το μέλλον της κόρης της, ο Δημήτρης γιατί στενοχωριόταν για την αδελφή του και η Στεφανία γιατί έβλεπε ένα μεγάλο εμπόδιο στα όνειρά της να αφοσιωθεί μια μέρα στο τραγούδι έχοντας τα απαραίτητα εφόδια. Δεν παραπονιόταν, όμως, γιατί έβλεπε πώς πάλευε να τα φέρει βόλτα η μητέρα της.

Κάπως έτσι πέρασε ενάμιση χρόνος. Ο Δημήτρης σπούδαζε με υποτροφία και βρισκόταν στο δεύτερο έτος του Οικονομικού Πανεπιστημίου ενώ η Στεφανία πήγαινε στην Τρίτη Λυκείου. Δεν είχε εγκαταλείψει ποτέ το όνειρο για το τραγούδι. Άκουγε από το ραδιόφωνο τα τραγούδια που την ενδιέφεραν και μετά τα τραγουδούσε στο δωμάτιό της, ακούγοντας νοερά τη μουσική που τα συνόδευε.

Πολλές φορές τα μάτια της Νίνας βούρκωναν από συγκίνηση όταν ήταν εκεί και άκουγε την ουράνια φωνή της Στεφανίας. Ευτυχώς που η κόρη της βρισκόταν στο δωμάτιό της και δεν την έβλεπε.

Μια μέρα, η Ειρήνη της έδωσε χαιρετίσματα από τον θείο της, τον Στέλιο Ιακώβου.

«Με ρωτούσε τι κάνεις και αν παρακολουθείς μαθήματα φωνητικής».

«Και τι του είπες;»

«Πως δεν παρακολουθείς. Κάνω λάθος;»

«Όχι, Ειρήνη. Δεν κάνεις λάθος. Ξέρεις τα οικονομικά μας...»

Η Ειρήνη κούνησε το κεφάλι της. Ούτε η δική της οικογένεια ήταν ευκατάστατη και καταλάβαινε πολύ καλά τι θα πει οικονομική στενότητα.

«Τι να γίνει;» είπε ανασηκώνοντας τους ώμους της· και το θέμα έμεινε εκεί.

Λίγες μέρες αργότερα, όμως, όταν η Ειρήνη συνάντησε τη Στεφανία στο προαύλιο όπου περίμεναν να χτυπήσει το κουδούνι για να κάνουν προσευχή και να μπουν στις αίθουσες, την πλησίασε χαμογελώντας συνωμοτικά.

«Σου φέρνω νέα!»

Η Στεφανία την κοίταξε με απορία.

«Τι νέα;»

«Είπα στον θείο μου ότι δεν κάνεις μαθήματα, και στενοχωρήθηκε».

«Καλοσύνη του».

«Προσφέρθηκε, όμως, να σε αναλάβει αυτός. Χωρίς λεφτά».

Η Στεφανία τινάχτηκε.

«Χωρίς λεφτά;»

«Είναι πολύ καλός άνθρωπος, ξέρεις. Καλός, αλλά άτυχος».

«Αλήθεια;»

«Η θεία μου σκοτώθηκε σε τροχαίο και ο θείος μου έμεινε με την εξαδέλφη μου, η οποία μετά από λίγο αρρώστησε».

«Τι έχει η εξαδέλφη σου;»

«Είχε μια σπάνια αρρώστια».

«Δηλαδή, τώρα είναι καλά;»

«Όχι. Δυστυχώς, πέθανε πριν από μερικούς μήνες. Ήταν πολύ άρρωστη».

Η Στεφανία πήρε μια σχεδόν τρομαγμένη έκφραση.

Η Ειρήνη κούνησε μελαγχολικά το κεφάλι της.

«Ήταν στην ηλικία μας, ξέρεις. Πολύ γλυκό κορίτσι».

«Τι κρίμα! Και δεν έχει άλλα παιδιά ο θείος σου;»

«Όχι».

Πάνω στην ώρα, χτύπησε το κουδούνι.

«Τελικά, δε μου είπες τι να απαντήσω στον θείο μου. Θα αρχίσεις μαθήματα; Ενδιαφέρεσαι;»

«Ξέρω κι εγώ... Είσαι σίγουρη ότι δε θέλει λεφτά;»

«Σου το είπα».

Προχώρησαν και παρατάχτηκαν για την πρωινή προσευχή.

«Θα το συζητήσω με τη μαμά μου και θα σου πω», απάντησε η Στεφανία.

Η Νίνα ξαφνιάστηκε εξίσου με την κόρη της όταν έμαθε για τον Ιακώβου και τη συγκινητική του πρόταση.

«Τι λες λοιπόν, μαμά;» ρώτησε με αγωνία η Στεφανία.

«Είναι πολύ ενδιαφέρουσα η πρόταση, αλλά...»

«Αλλά τι;»

«Ο Ιακώβου φαίνεται πολύ καλός άνθρωπος. Φοβάμαι, όμως, μήπως κάνουμε κατάχρηση της καλοσύνης του.»

«Μα ξεχνάς ότι εκείνος μας το πρότεινε;»

«Αυτό είναι αλήθεια», παραδέχτηκε η Νίνα.

«Τότε;»

Το ικετευτικό βλέμμα της κόρης της έκανε την καρδιά της να σκιρτήσει.

«Ας περιμένουμε να το κουβεντιάσουμε και με τον αδελφό σου. Να δούμε τι έχει να πει κι αυτός.»

«Τώρα μάλιστα! Δηλαδή, αν ο Δημήτρης πει όχι, δε θα δεχτούμε;»

Η Νίνα της χάιδεψε τρυφερά το μάγουλο.

«Ελα, αγάπη μου, ηρέμησε. Ξέρεις ότι ο αδελφός σου είναι πολύ συνετό παιδί.»

Η Στεφανία δεν μπορούσε να φέρει αντίρρηση. Η ευθυκρισία ήταν ένα από τα πολλά χαρίσματα του αδελφού της.

«Εντάξει. Τότε να ψηφίσουμε», είπε.

Είδε τη μητέρα της να βάζει τα γέλια και χαμογέλασε.

«Έτσι δεν κάνουμε, άλλωστε, κάθε φορά;» της θύμισε η Νίνα.

Τελικά, η γνώμη του Δημήτρη ήταν θετική.

«Αφού το προτείνει, ας επωφεληθούμε», είπε.

Η Στεφανία τον αγκάλιασε και τον φίλησε σταυρωτά.

«Εμπρός λοιπόν, μαμά! Τηλεφώνησε στον κύριο Ιακώβου και πες του ότι δεχόμαστε».

Πριν η Στεφανία αρχίσει τα μαθήματα, η Νίνα θεώρησε ευγενικό να καλέσει μια Κυριακή στο σπίτι τον Στέλιο Ιακώβου για να του κάνει το τραπέζι, να τον ευχαριστήσει από κοντά και να γνωριστούν καλύτερα.

Στο γεύμα ήταν και η Ειρήνη, που έδειχνε να καμαρώνει σαν επίσημος διαμεσολαβητής που είχε συμβάλει σε μια μεγάλη διπλωματική νίκη. Αλλά και τα υπόλοιπα πρόσωπα ήταν χαρούμενα. Η Στεφανία είχε πάρει μάλιστα ενεργό μέρος στις ετοιμασίες, φτιάχνοντας τη σαλάτα και μια πιατέλα μπαμπάδες με ρούμι, που ήταν η σπεσιαλιτέ της, και την τίμησαν όλοι με το παραπάνω.

Ο Ιακώβου έφτασε στην ώρα του, μαζί με την ανιψιά του. Ήταν περιποιημένος, αν και τα ρούχα του φαίνονταν παλιά. Για την ακρίβεια, τα μανίκια του σακακιού είχαν αρχίσει να φθείρονται επικίνδυνα στις άκρες. Σε λίγο θα αρχίσουν να ξεφτιίζουν, παρατήρησε στενοχωρημένη η Στεφανία. Αυτός ο υπέροχος άνθρωπος, που δεν είχε προφανώς χρήματα να αγοράσει ένα σακάκι της προκοπής, ήταν πρόθυμος να της κάνει μαθήματα δωρεάν, παρόλο που τα δίδακτρα θα τόνωναν έστω και λίγο τα οικονομικά του. Όμως, το καλοφτιαγμένο του πρόσωπο αποσπούσε αμέσως την προσοχή των άλλων από το ντύσιμο. Τα μαλλιά του ήταν πυκνά και γκρίζα. Βλέποντάς τον, η Στεφανία αναρωτήθηκε αν θα ήταν έτσι και τα μαλλιά του πατέρα της. Αλλά γιατί ο Ιακώβου την έκανε να σκέφτεται τον πατέρα της, τον άνθρωπο που είχε εγκαταλείψει έτσι την οικογένειά του, κάποιον που δεν ενδιαφερόταν αν ζούσαν ή πέθαναν τα ίδια του τα παιδιά; Προσπάθησε να αποδιώξει τη σκέψη και να συγκεντρωθεί στον επισκέπτη τους.

Η μητέρα της φορούσε το ένα και μοναδικό καλό της ρούχο, ένα απλό μαύρο φόρεμα που στόλιζε με ένα λουλουδάτο φουλάρι. Τα πλούσια μαλλιά της ήταν μαζεμένα σ' έναν κομψό κότσο που

της πήγαινε φοβερά και της έδινε πάντα έναν παραπανίσιο αέρα.

Είναι πολύ όμορφη γυναίκα, σκέφτηκε με καμάρι η Στεφανία.

Σε λίγο κάθονταν όλοι στο στρωμένο τραπέζι. Είχαν βάλει το μόνο καλό τραπεζομάντιλο που διέθεταν, ενώ τα πιάτα και τα μαχαιροπίρουνα ήταν ό,τι πιο συνηθισμένο υπήρχε. Ωστόσο, η Στεφανία ήταν σίγουρη ότι το γεύμα θα είχε επιτυχία, γιατί εμπιστευόταν απόλυτα τις μαγειρικές ικανότητες της μητέρας της. Όποιος έτρωγε από τα χεράκια της έγλειφε τα δάχτυλά του.

Στο μεταξύ, η Νίνα πρόσεξε με ξεχωριστή ικανοποίηση ότι ο Ιακώβου φαινόταν εντυπωσιασμένος από την ωριμότητα του Δημήτρη. Ήταν κάτι που συνέβαινε σε όσους πρωτογνώριζαν τον γιο της, και αυτό την έκανε να αισιοδοξεί για την πορεία του στη ζωή. Η Ειρήνη, πάλι, όπως όλα τα κορίτσια, ήταν γοητευμένη με τον νεαρό φοιτητή που είχε κλέψει αρκετές καρδιές.

Αφού κουβέντιασαν αρκετά για το ταλέντο, τα όνειρα και τις φιλοδοξίες της Στεφανίας, πέρασαν σε άλλα θέματα. Κάποια στιγμή, ο Ιακώβου αναφέρθηκε στην κόρη του.

«Και η Αννούλα μου λάτρευε τη μουσική. Έκανε μάλιστα και μαθήματα κλασικής κιθάρας. Όταν αρρώστησε, βέβαια, τα παράτησε...» πρόσθεσε.

Η Νίνα πρόσεξε με πόση αξιοπρέπεια αναφερόταν στην τραγωδία που τον είχε αφήσει εντελώς μόνο στη ζωή. Η φωνή του παλλόταν συγκρατημένα, αλλά τα εκφραστικά του μάτια πρόδιδαν όλη τη θλίψη που κουβαλούσε στην καρδιά.

«Ήταν πολύ άτυχο κορίτσι», παρατήρησε η Νίνα.

«Κι εγώ ήμουν άτυχος, κυρία Βεργέτη. Αν ζούσαν η γυναίκα και η κόρη μου, θα ήμουν ο πιο ευτυχισμένος άνθρωπος του κόσμου», παρατήρησε ο Ιακώβου. «Τώρα, το μόνο που μου έχει μένει είναι η μουσική και τα μαθήματα», πρόσθεσε μ' ένα μελαγχολικό χαμόγελο κι έδειξε με το βλέμμα τη Στεφανία.

Τα μαθήματα άρχισαν και κάθε φορά η Στεφανία γύριζε στο σπίτι της ενθουσιασμένη. Ο Ιακώβου είχε το χάρισμα να μεταδίδει

άμεσα τη γνώση, να επαινεί γενναιόδωρα, να συμβουλεύει αποτελεσματικά και να εμπνέει σταθερά τους μαθητές του. Η Στεφανία έκανε στο σπίτι τις φωνητικές ασκήσεις που της έβαζε, ενώ ο Δημήτρης, που δεν είχε ξανακούσει κάτι τέτοιο και του φαινόταν παράξενο, έβρισκε ευκαιρία να πειράξει τη μικρή του αδελφή.

Η Στεφανία διαμαρτυρόταν.

«Με κοροϊδεύει, μαμά. Μίλησέ του, σε παρακαλώ», έλεγε στη μητέρα τους.

«Μα γιατί επαναλαμβάνεις εκατό φορές την ίδια νότα; Κόλλησε η βελόνα;» έλεγε ο Δημήτρης και προσπαθούσε να τη μιμηθεί με φωνή πριμαντόνας.

Στο τέλος, έβαζε κι εκείνη τα γέλια.

Η σχολική χρονιά τελείωσε και η κοπέλα πήρε το απολυτήριό της με άριστα. Τέλη Ιουλίου πήγε μαζί με τον αδελφό της στο μεγάλο πολυκατάστημα όπου δούλευε εκείνος περιστασιακά. Ευτυχώς, την προσέλαβαν αμέσως για την περίοδο των εκπτώσεων. Η ωραία, εντυπωσιακή της εμφάνιση, τα καλά αγγλικά και η δυναμική της προσωπικότητα έπεισαν εύκολα τον προσωπάρχη ότι θα ανταποκρινόταν άριστα στις υποχρεώσεις της πωλήτριας, κι ως μην είχε προϋπηρεσία.

Τα δυο αδέρφια γύρισαν στο σπίτι ικανοποιημένα. Στον δρόμο, η Στεφανία μιλούσε συνεχώς για τα πρώτα της λεφτά.

«Θέλω να κάνω ένα δώρο στη μαμά».

«Να κάνεις», συμφώνησε ο Δημήτρης.

Ένωθε περήφανος για την αδελφή του, όχι μόνο γιατί βρήκε αμέσως δουλειά, έστω και προσωρινή, αλλά και για χίλιους δυο λόγους. Ήταν τόσο καλό και όμορφο κορίτσι... Είχε μια τόσο μεγάλη καρδιά, γεμάτη υπέροχα συναισθήματα. Διέθετε εξυπνάδα και μοναδικό ταλέντο στο τραγούδι. Ο Δημήτρης ήθελε να τη δει να τα καταφέρνει. Το ήθελε πολύ, εξίσου παθιασμένα μ' εκείνη. Και της είχε εμπιστοσύνη ότι θα τα κατάφερνε.

«Για να είμαι ειλικρινής, το πρόβλημά μου είναι ότι δε θέλω να της αγοράσω μόνο ένα δώρο».

«Αλλά;»

«Τρία, τέσσερα... Να μη σου πω πεντέξι!»

Ο Δημήτρης έβαλε τα γέλια.

«Μ' αρέσει που είσαι γαλαντόμα, αδελφούλα!»

Η Στεφανία αναστέναξε.

«Της αξίζουν όμως. Δε συμφωνείς;»

Ο αδελφός της σοβαρεύτηκε.

«Αυτό να λέγεται. Έχουμε μια καταπληκτική μάνα».

Η Στεφανία γύρισε και τον κοίταξε για μια στιγμή. Η μελαγχολία στο βλέμμα της συνάντησε τη δική του. Δεν είπαν τίποτα, έκαναν όμως και οι δύο την ίδια σκέψη. Τη σκέψη που τους βασάνιζε από τότε που κατάλαβαν το ποιόν του πατέρα τους. Ναι λοιπόν, είχαν μια καταπληκτική μάνα, κι έναν άθλιο πατέρα. Όχι πως απέφυγαν το θέμα, κάθε άλλο μάλιστα. Απλώς, αυτή τη μέρα είχαν αποφασίσει, σαν συνεννοημένοι, να μη χαλάσουν την καλή τους διάθεση και να συνεχίσουν τη συζήτηση για το δώρο της Νίνας.

«Δε μου είπες όμως. Τι σκέφτεσαι να της πάρεις;» ρώτησε ο Δημήτρης.

«Μία σκέψη είναι να της αγοράσω ύφασμα για ένα φόρεμα».

Η Νίνα ήταν χρυσοχέρα και, χάρη στην παλιά ραπτομηχανή που είχε κληρονομήσει από τη μακαρίτισσα τη μητέρα της, έφτιαχνε αγγέλους. Αρκεί να είχε τα απαραίτητα υλικά.

«Μια άλλη σκέψη», συνέχισε η Στεφανία, «είναι να της πάρω μια ωραία κολόνια. Ξέρω ότι της αρέσουν αυτά. Μην κοιτάς που δεν ξοδεύει ούτε δεκάρα για τον εαυτό της...»

Ο Δημήτρης συνειδητοποίησε ότι η μητέρα τους ήταν μια γυναίκα με καλό γούστο, μια γυναίκα που σίγουρα θα απολάμβανε την πολυτέλεια μιας κολόνιας, μόνο που θυσίαζε αγόγγυστα τη γυναικεία της φιλαρέσκεια για να ικανοποιήσει τις ανάγκες της οικογένειας. Είχε προσέξει πώς σχολίαζε καμιά φορά τα φορέματα των πρωταγωνιστριών που έβλεπαν στις ταινίες, χωρίς ποτέ, όμως, να παραπονεθεί που εκείνη δεν μπορούσε να αποκτήσει τέτοια ρούχα.

«Μια άλλη σκέψη είναι να της πάρω ένα ζευγάρι καλά παπούτσια».

«Αχ Στεφανά!» έκανε ο Δημήτρης.
«Λες να βάλω κλήρο;»
«Γιατί δε ρωτάς καλύτερα την ίδια;» της πρότεινε.
«Αν τη ρωτήσω, η έκπληξη πάει περίπατο».
«Σωστό κι αυτό», παραδέχτηκε ο Δημήτρης.
Στο τέλος, λίγο πριν φτάσουν στο σπίτι, τα δυο αδέρφια κατέληξαν πως η καλύτερη ιδέα ήταν ύφασμα για ένα φόρεμα.
«Φαντάζομαι μια ωραία, λουλουδάτη ποπλίνα. Τι λες;» ρώτησε η κοπέλα.
«Λέω ότι, μέχρι να πληρωθείς, θα έχεις καταλήξει κάπου».

Ο Αύγουστος πέρασε γρήγορα. Το ύφασμα για τη Νίνα αγοράστηκε, η έκπληξη έγινε και το λουλουδάτο φόρεμα ράφτηκε. Ο Ιακώβου βρισκόταν ακόμα στο χωριό του και δεν είχαν επικοινωνία. Τώρα η Στεφανά, εφοδιασμένη με το γερό χαρτζιλίκι από την προσωρινή της δουλειά και έχοντας στις αποσκευές της τα όσα της είχε μάθει ο δάσκαλός της, βρισκόταν μπροστά στη μεγάλη, την τεράστια πρόκληση. Έπρεπε να βρει έναν τρόπο να μπει στον χώρο της μουσικής. Έπρεπε να βρει έναν συνθέτη ή μια δισκογραφική εταιρεία να την ακούσει. Έτσι την είχε συμβουλευσει ο δάσκαλός της.

Μέσα Σεπτεμβρίου, ο Ιακώβου βρισκόταν και πάλι στην Αθήνα. Η Στεφανά του τηλεφώνησε και κουβέντιασαν για το θέμα που την απασχολούσε.

«Πέστε μου, λοιπόν, κύριε Στέλιο, τι ακριβώς πρέπει να κάνω;» τον ρώτησε.

«Θα φτιάξουμε μαζί μερικά cd όπου θα τραγουδάς ορισμένα επίλεκτα τραγούδια και θα τα πας σε όλες τις μεγάλες δισκογραφικές εταιρείες».

«Και αρκεί αυτό;»

«Ελπίζω πως ναι».

«Μετά;»

«Μετά θα περιμένεις να σε καλέσουν».

Η Στεφανία έμεινε για λίγο σκεφτική.

«Έτσι εύκολα;» ρώτησε.

«Για να είμαι ειλικρινής, δεν έχω παρόμοια εμπειρία. Μέχρι τώρα δίδασκα κλασικό τραγούδι σε λυρικούς καλλιτέχνες. Αυτοί απευθύνονται είτε στην Εθνική Λυρική Σκηνή είτε σε ξένες Όπερες. Δυστυχώς, κορίτσι μου, δεν έχω γνωριμίες ούτε με δισκογραφικές εταιρείες ούτε με συνθέτες. Υπάρχουν, όμως, και οι μπουάτ στην Πλάκα».

Η Στεφανία είχε διαβάσει σε συνέντευξη μιας πολύ γνωστής τραγουδίστριας ότι ξεκίνησε την καριέρα της από μια μπουάτ στην Πλάκα.

«Δεν είναι κακή ιδέα. Τι θα κάνω όμως; Θα διαλέξω μία, θα πάω στον ιδιοκτήτη και θα του πω ήρθα να με προσλάβεις;»

Ο Στέλιος Ιακώβου χαμογέλασε.

«Κάπως έτσι. Σίγουρα, πάντως, πρέπει να αρχίσεις από τον ιδιοκτήτη του μαγαζιού».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Ο Ιακώβου τη βοήθησε να διαλέξει τα κατάλληλα τραγούδια και να φτιάξει τα cd. Η ερμηνεία της ήταν άψογη, η ηχογράφιση όμως ερασιτεχνική, μιας και δεν είχαν στη διάθεσή τους κανονικό στούντιο, κι αυτό επηρέαζε αρκετά το τελικό αποτέλεσμα. Ωστόσο, ο Ιακώβου προτίμησε να μην της πει τίποτα, για να μην την απογοητεύσει.

«Και τώρα που θα αρχίσεις να ασχολείσαι επαγγελματικά, καλό είναι να μάθεις ότι το cd που δίνεις με δείγμα της δουλειάς σου λέγεται *ντέμο*», της είπε ο Ιακώβου.

«Δεν το ήξερα!» ομολόγησε εκείνη.

Η Στεφανία ακολούθησε τις οδηγίες του. Την πρώτη ημέρα, πήγε σε μια δισκογραφική και ρώτησε την υπάλληλο στη ρεσεψιόν αν μπορούσε να αφήσει «ένα ντέμο», όπως έλεγε ο δάσκαλός της.

«Πολύ ευχαρίστως», της είπε εκείνη. Ήταν ένα κορίτσι γύρω στα είκοσι πέντε, που έδειχνε να πνίγεται ανάμεσα στο τηλεφωνικό κέντρο που χτυπούσε συνεχώς και έναν υπολογιστή όπου προσπαθούσε να γράψει κάτι.

«Μήπως ξέρετε ποιος είναι ο αρμόδιος που θα το παραλάβει;» Η κοπέλα χαμογέλασε.

«Δεν υπάρχει αρμόδιος».

«Και σε ποιον θα το δώσετε;» ρώτησε δειλά.

«Σε κάποιον από την παραγωγή», απάντησε ανυπόμονα η κοπέλα. Δεν έβλεπε ότι την καθυστερούσε;

Ύστερα απ' αυτό, η Στεφανία αποφάσισε να μην πει τίποτα και να φύγει.

Το ίδιο πάνω κάτω έγινε και με τις υπόλοιπες εταιρείες. Τώρα, η Στεφανία είχε παραδώσει τα cd, και το μόνο που είχε να κάνει ήταν να περιμένει.

«Τελικά, υπάρχει κανένας αρμόδιος που να ακούει τα cd που παραδίδει κάποιος;» τη ρώτησε ο Δημήτρης.

«Απ' ό,τι κατάλαβα, μάλλον όχι».

«Δε μ' αρέσει αυτό».

«Ούτε εμένα», συμφώνησε η Στεφανία.

Ούτε στη Νίνα άρεσε, προτίμησε όμως να το κρατήσει για τον εαυτό της και να δείξει λίγη αισιοδοξία.

«Μη φέρνετε τον κατακλυσμό, βρε παιδιά! Κοτζάμ εταιρείες είναι αυτές. Όλο και κάποιος θα υπάρχει που θα τα ακούει. Αν μη τι άλλο, από περιέργεια».

«Μακάρι», είπε ο Δημήτρης, που φαινόταν να έχει μαντέψει τις σκέψεις της μητέρας του.

Οι μέρες περνούσαν, αλλά καμία δισκογραφική εταιρεία δεν της είχε απαντήσει. Στο τέλος, αποφάσισε να ξαναπεράσει και να ρωτήσει. Ποιον; Ούτε κι αυτή ήξερε. Θα έκανε όμως μια προσπάθεια να δει τουλάχιστον κάποιον υπάλληλο, εκτός από τις κοπέλες στη ρεσεψιόν.

Στην πρώτη εταιρεία, η Στεφανία προσπέρασε τη ρεσεψιόν χωρίς να ρωτήσει και προχώρησε με βήμα γοργό και αποφασιστικό προς το ασανσέρ, ελπίζοντας ότι δε θα τη σταματούσαν για να τη ρωτήσουν ποια είναι και πού πάει. Ευτυχώς, έξω από το ασανσέρ υπήρχε μια μεγάλη πινακίδα όπου η Στεφανία είδε πως η παραγωγή βρισκόταν στον τέταρτο όροφο. Τι ακριβώς ήταν η παραγωγή δεν ήξερε, αλλά ήλπιζε να μάθει σύντομα.

Το ασανσέρ έβγαζε σ' έναν φαρδύ διάδρομο με γραφεία και αίθουσες γεμάτες μηχανήματα που η κοπέλα έβλεπε για πρώτη φορά. Τον διέσχισε διστακτικά, μην ξέροντας σε ποιον να απευθυνθεί. Σε όλους τους χώρους υπήρχαν άνθρωποι που έδειχναν εντελώς απορροφημένοι στη δουλειά τους. Άλλοι έσκυβαν πά-

νω σε χαρτιά ή υπολογιστές και άλλοι, ειδικά στους χώρους με τα μηχανήματα, κουβέντιαζαν ζωηρά, σαν να έπρεπε να πάρουν κάποια απόφαση.

Η Στεφανία διασταυρώθηκε στον διάδρομο με έναν νεαρό γύρω στην ηλικία του αδελφού της που κρατούσε μια στοίβα ντοσιέ.

«Με συγχωρείτε», είπε δειλά.

«Ορίστε».

«Έχω αφήσει ένα cd με τραγούδια. Μήπως ξέρετε πού πρέπει να ρωτήσω;»

«Τώρα μάλιστα! Δε βλέπετε ότι εδώ γίνεται χαμός; Πού να ξέρω εγώ ποιος το έχει;»

Η Στεφανία τα έχασε για μια στιγμή.

«Μήπως μπορείτε να μου πείτε σε ποιο γραφείο τα συγκεντρώνουν;»

Ο νεαρός ανασήκωσε τους ώμους του.

«Δεν έχουμε κανένα συγκεκριμένο γραφείο για τα δείγματα που μας στέλνουν. Ξέρετε πόσα μας έρχονται κάθε μέρα; Αμέτρητα».

«Και τι τα κάνετε;»

«Δεν έχω ιδέα. Δε ρωτάτε καλύτερα τον κύριο Κωστόπουλο;»

«Πού είναι;»

Ο νεαρός τής έδειξε μια πόρτα. «Στο δεκαπέντε», είπε κι έφυγε βιαστικά.

«Ευχαριστώ πολύ!» του φώναξε η Στεφανία.

Στο δωμάτιο με τον αριθμό δεκαπέντε υπήρχαν δύο γραφεία. Στο ένα καθόταν μια κυρία και στο άλλο ένας κύριος που, κανονικά, θα έπρεπε να είναι ο κύριος Κωστόπουλος.

Η Στεφανία χτύπησε την ανοιχτή πόρτα και περίμενε. Οι δύο υπάλληλοι γύρισαν και την κοίταξαν.

«Ο κύριος Κωστόπουλος;» ρώτησε τον άντρα.

«Ο ίδιος».

«Συγγνώμη που σας διακόπτω, αλλά είχα φέρει ένα ντέμο με δείγματα της δουλειάς μου στο τραγούδι», εξήγησε όσο πιο ευγενικά γινόταν.

«Τώρα μάλιστα!» είπε ο Κωστόπουλος.

Αυτό την έκανε να μουδιάσει. Η ίδια αυτή φράση δύο φορές μέσα σε δύο λεπτά ήταν σίγουρα κακό σημάδι.

«Πότε το φέρατε;»

«Κοντεύει ένας μήνας».

«Το όνομά σας;»

«Στεφανία Βεργέτη».

«Περιμένετε μια στιγμή». Ο Κωστόπουλος σήκωσε το τηλέφωνο και σχημάτισε στο καντράν ένα διψήφιο νούμερο. «Έχεις κανένα cd με το όνομα Στεφανία Βεργέτη;» ρώτησε το πρόσωπο που απάντησε.

Ύστερα από αρκετή ώρα, ο Κωστόπουλος έσφιξε τα χείλη του σε μια έκφραση δυσαρέσκειας. «Ευχαριστώ», είπε κοφτά κι έκλεισε. «Δυστυχώς δεσποινίς μου, δεν υπάρχει τέτοιο cd εδώ».

Η Στεφανία τα έχασε εντελώς. Τι έγινε κοτζάμ cd; Εξατμίστηκε;

«Σίγουρα;»

«Σίγουρα».

Τώρα ο τόνος της φωνής του έδειχνε πως δεν ήταν διατεθειμένος να αφιερώσει άλλον χρόνο στην επισκέπτριά του.

«Μπορώ να φέρω ένα άλλο;»

Ο Κωστόπουλος, που είχε σκύψει στο μεταξύ πάνω από τα χαρτιά του, γύρισε και την κοίταξε, απορημένος, θαρρείς, με την επιμονή της.

«Και δε στέλνετε;» απάντησε ανασηκώνοντας αδιάφορα τους ώμους.

«Σε ποιον πρέπει να το παραδώσω;»

«Στη ρεσεψιόν».

Ήταν πια φανερό ότι ήθελε να την ξεφορτωθεί.

«Σας ευχαριστώ πολύ», του είπε η κοπέλα και βγήκε πάλι στον διάδρομο νιώθοντας ζεματισμένη.

Οι δύο άλλες εταιρείες στις οποίες είχε απευθυνθεί βρίσκονταν στην άλλη άκρη της πόλης. Η Στεφανία χρειάστηκε να πάρει τρεις συγκοινωνίες για να φτάσει στη μία. Στη διαδρομή, έλεγε και ξανάλεγε στον εαυτό της ότι δεν έπρεπε να απογοητεύεται με την πρώτη αναποδιά. Ήταν φως φανάρι ότι στην πρώτη δισκογραφική επικρατούσε χάος. Αυτό, συν το γεγονός ότι έφτα-

ναν καθημερινά κάμποσα cd με ντέμο αρκούσε για να «εξαφανίσει» τα περισσότερα, αν όχι όλα.

Δυστυχώς, όμως, για τη Στεφανία, κάτι ανάλογο επικρατούσε και στη δεύτερη δισκογραφική. Το cd της είχε χαθεί. Και, παρά τις απεγνωσμένες της προσπάθειες να ανακαλύψει το πρόσωπο που παραλάμβανε τα cd, δεν κατάφερε τίποτα. Το πιθανότερο ήταν ότι δεν υπήρχε κάποιος συγκεκριμένο πρόσωπο γι' αυτή τη δουλειά, κατέληξε η κοπέλα.

«Να μας φέρετε ένα άλλο», τη συμβούλευσε μια συμπαθητική υπάλληλος.

«Ναι, αλλά σε ποιον να το παραδώσω;» έκανε μια τελευταία απόπειρα.

«Τι να σας πω; Αφήστε το στη ρεσεψιόν».

Στην τρίτη και τελευταία δισκογραφική, φαινόταν να υπάρχει κάποιος αρμόδιος, μόνο που έλειπε με αναρρωτική άδεια και ο αντικαταστάτης του, ένας σαραντάρης με συμπαθητικό σουλούπι, δεν είχε ιδέα πού βρίσκονταν τα δείγματα που τους είχαν στείλει. Το μόνο που ήξερε ήταν πως τους έστελναν πολλά.

«Τα ακούτε όλα;» τόλμησε να ρωτήσει η Στεφανία.

«Σας είπα, δεν ασχολούμαι εγώ μ' αυτά».

Η απάντησή του την απογοήτευσε εντελώς.

Τώρα, ο υπάλληλος την κοιτούσε σαν να περίμενε να του αδειάσει τη γωνιά και να τον αφήσει να ασχοληθεί με τη δουλειά του.

Η Στεφανία έκανε να φύγει, την τελευταία στιγμή όμως κοτοστάθηκε, σε μια τελευταία προσπάθεια.

«Μου επιτρέπετε να ρωτήσω κάτι;» είπε όσο πιο ευγενικά μπορούσε. Από το ύφος του κατάλαβε ότι ο τύπος τη λυπήθηκε.

«Πέστε μου».

«Πώς βρίσκετε τους τραγουδιστές που συνεργάζόσαστε;»

Της χαμογέλασε, και η Στεφανία ένιωσε ηλίθια. Το επόμενο δευτερόλεπτο όμως ξαναβρήκε την αυτοπεποίθησή της.

«Ας υποθέσουμε ότι έρχεται εδώ ένα μεγάλο ταλέντο. Θα το αφήσετε να φύγει και να πάει σε άλλη, ανταγωνιστική δισκογραφική;»

Τον είδε να αναστενάζει.

«Αχ κοπέλα μου... Αυτές οι δουλειές δε γίνονται έτσι απλά».

Η Στεφανία κατάλαβε αμέσως ότι είχε αλλάξει η στάση του και αποφάσισε να αρπάξει την ευκαιρία.

«Το καταλαβαίνω. Είμαι καινούργια στον χώρο και προσπαθώ να βρω μια άκρη. Μήπως έχετε να μου δώσετε κάποια συμβουλή;»

«Δεν έχεις καμιά γνωριμία; Κανέναν άνθρωπο να σπρώξει το ντέμο σου;»

«Δυστυχώς όχι».

«Τότε τα πράγματα είναι ζόρικα».

«Δηλαδή, μόνο συστημένους ανθρώπους ακούτε;»

«Όχι ακριβώς, αλλά... Μαζεύουμε τόσα ντέμο κάθε μέρα, και γίνεται χαμός».

Η Στεφανία άρχιζε να καταλαβαίνει. Τώρα πήρε το πιο γλυκό ύφος του κόσμου και τον κοίταξε ικετευτικά.

«Σας παρακαλώ, βοηθήστε με εσείς που δουλεύετε εδώ. Δεν μπορείτε να πείτε στον αρμόδιο να ακούσει το δικό μου ντέμο όταν επιστρέψει από την άδεια;»

«Να του το πω, πολύ ευχαρίστως...» άρχισε.

«Σας ευχαριστώ πολύ!» έκανε ενθουσιασμένη η Στεφανία. Λίγο ακόμα και θα τον αγκάλιαζε να τον φιλήσει σταυρωτά.

«Μόνο που εγώ είμαι εδώ ο τελευταίος τροχός της αμάξης. Κα- νείς δε μου δίνει σημασία. Άλλοι παίρνουν τις αποφάσεις».

Της έπεσαν τα φτερά.

«Μου λέτε τουλάχιστον το όνομά σας;»

«Πολύδωρος».

«Εγώ λέγομαι Στεφανία Βεργέτη».

«Χαίρω πολύ, Στεφανία».

«Αν συμφωνείτε κι εσείς, λέω να ξανάρθω, να φέρω ένα άλλο ντέμο και να το παραδώσω στα χέρια σας. Τι λέτε;»

«Εντάξει, κοπέλα μου», χαμογέλασε μελαγχολικά.

Η Στεφανία υποψιαζόταν ότι της το έλεγε για να μην τη στε- νοχωρήσει. Ωστόσο, έστω κι έτσι, εκείνη θα έκανε άλλη μια προ- σπάθεια. Έτσι κι αλλιώς, δεν είχε τίποτα να χάσει.

Γύρισε στο σπίτι της κουρασμένη. Είχε περπατήσει αρκετά, καθώς οι στάσεις των λεωφορείων απείχαν κάμποσο από τις δισκογραφικές εταιρείες.

Μόλις την είδε η μητέρα της πρόσεξε αμέσως την απογοητευση που υπήρχε στο πρόσωπό της. Για τη Νίνα, όπως και για κάθε μάνα, το πρόσωπο του παιδιού της ήταν ανοιχτό βιβλίο.

«Τι έγινε, Στεφανία μου;» ρώτησε ήρεμα.

«Τίποτα, μαμά. Απολύτως τίποτα. Έφαγα τόσες ώρες, και το αποτέλεσμα; Ένα μεγάλο μηδενικό!»

Πέταξε την τσάντα της στο πάτωμα και σωριάστηκε στον καναπέ. Η Νίνα κάθισε δίπλα της και την αγκάλιασε από τους ώμους. Της χάιδεψε τα μαλλιά και τη φίλησε στο μάγουλο.

«Μη στενοχωριέσαι, πουλάκι μου. Χρειάζονται υπομονή αυτά τα πράγματα», της είπε γλυκά.

«Ξέρεις κάτι, μαμά;»

«Τι, μωρό μου;»

«Σήμερα κατάλαβα ότι δε χρειάζεται υπομονή. Άλλα πράγματα τα χρειάζονται».

«Δηλαδή;»

Η Νίνα είχε αρχίσει να υποψιάζεται τι θα άκουγε.

«Γνωριμίες».

«Πώς το κατάλαβες;» ρώτησε, έτσι, για να πει κάτι.

«Μου το είπε ένας κύριος που με λυπήθηκε».

Η μητέρα της ανακάθισε και την κοίταξε ταραγμένη.

«Ποιος κύριος, παιδί μου;»

«Ένας υπάλληλος. Φαινόταν καλός άνθρωπος και τον παρακάλεσα να με φωτίσει λιγάκι, μπας και βρω καμιά άκρη».

«Κι αυτός ο κύριος δουλεύει στη δισκογραφική;»

«Ναι. Τον λένε Πολύδωρο».

Η μητέρα της έμεινε για λίγο σκεφτική.

«Δεν μπορεί να κάνει τίποτα ο κύριος Πολύδωρος;» ρώτησε στο τέλος διστακτικά.

«Είναι ο τελευταίος τροχός της αμάξης, μαμά. Κανείς δεν του δίνει σημασία. Μου το είπε ο ίδιος».

«Κατάλαβα...»

Έμειναν για λίγο σιωπηλές. Η Νίνα χαίδευε τους ώμους και τα μαλλιά της κόρης της.

«Παρ' όλα αυτά, κανόνισα να τους πάω ένα άλλο ντέμο και να το παραδώσω στα χέρια του».

«Δηλαδή, αυτός θα το δώσει στον κατάλληλο άνθρωπο;»

«Ναι. Το θέμα, όμως, είναι τι θα γίνει από κει και πέρα».

«Έχει ο Θεός, κοριτσάκι μου. Πήγαινε εσύ το ντέμο, και βλέπουμε».

Μια κουβέντα ήταν να φτιάξει καινούργιο ντέμο. Έπρεπε να ζητήσει πάλι τη βοήθεια του κυρίου Ιακώβου. Ντρεπόταν όμως. Φοβόταν ότι είχε κουράσει πια αυτό τον άγιο άνθρωπο, και δεν ήθελε να τον ταλαιπωρεί άλλο.

Όταν το είπε, η μητέρα της αντέδρασε.

«Δε νομίζω ότι θα σου αρνηθεί».

«Ούτε εγώ, μαμά. Αλλά μέχρι πότε θα τον απασχολώ εγώ; Ό,τι είχε να δώσει μου το έδωσε και με το παραπάνω. Άλλωστε, απ' ό,τι είπε, έχει βρει δύο καινούργιους μαθητές».

«Θέλεις να του τηλεφωνήσω εγώ;» προσφέρθηκε η Νίνα.

«Όχι. Θα επικοινωνήσω εγώ μαζί του».

Ο Στέλιος Ιακώβου έδειξε μεγάλη προθυμία να τη βοηθήσει.

«Άκου τι θα κάνουμε», της είπε. «Θα αγοράσεις μερικά ακόμμα cd, θα τα γράψουμε και θα τα έχεις εφεδρικά για όποτε σου χρειαστούν. Εντάξει;»

«Εντάξει», συμφώνησε αμέσως η Στεφανία.

Η Νίνα, που ήταν μπροστά όταν έγινε το τηλεφώνημα, είχε την αίσθηση ότι η κόρη της περιπλανιόταν σε μια άγνωστη περιοχή, δίχως πυξίδα. Πόσες πιθανότητες υπήρχαν να ακούσει τη Στεφανία κάποιος άνθρωπος από δισκογραφική; Κάποιος που η γνώμη του να βαραίνει; Από τη μέχρι τώρα εμπειρία τους, το συμπέρασμα ήταν πως δεν έδιναν σημασία στα ντέμο που παραλάμβαναν. Δεν αποκλείεται να τα παραπετούσαν, ή ακόμα και να τα πετούσαν κατευθείαν στα σκουπίδια, εφόσον δεν προέρχονταν από κάποιο συστημένο άτομο. Τα ντέμο που θα άκουγαν τα αυτιά του

αρμόδιου έπρεπε να παραδοθούν χέρι χέρι, κι αυτό συνέβαινε μόνο όταν μεσολαβούσε κάποια γνωριμία. Προφανώς, όχι σαν του Πολύδωρου, κατέληξε η Νίνα.

«Αχ μαμά... Τι θα κάνω τώρα;» αναστέναξε η Στεφανία κι έγειρε το κεφάλι της στον ώμο της Νίνας.

«Θα κάνεις υπομονή. Κάθε αρχή και δύσκολη, παιδάκι μου».

Ο τόνος της φωνής της έδειχνε σιγουριά. Κατά βάθος, όμως, η Νίνα στενοχωριόταν και αγχωνόταν πολύ με τα εμπόδια που έβλεπε στον δρόμο της κόρης της.

Αφού η Στεφανία ετοίμασε με τη βοήθεια του Ιακώβου το καινούργιο ντέμο, πήρε ένα cd και ξεκίνησε για τη δισκογραφική με αναπτερωμένες ελπίδες. Πού ξέρεις; Πολλές φορές βρίσκεις τη λύση εκεί που δεν το περιμένεις. Ο κύριος Πολύδωρος της είχε εξηγήσει ότι δεν έπρεπε να ελπίζει πολλά. Εκείνος, πάντως, ας είναι καλά ο άνθρωπος, προσφερόταν να παραδώσει προσωπικά το ντέμο της στον αρμόδιο, Και μόνο αυτό ήταν ένα βήμα. Ίσως αυτός ο αρμόδιος να άκουγε το ντέμο, έστω από περιέργεια. Αποκλείεται;

Η Στεφανία ήταν σίγουρη πως, από τη στιγμή που θα άκουγε κάποιος τη φωνή της, θα αναγνώριζε ότι ήταν ξεχωριστή και θα ενδιαφερόταν να την αξιοποιήσει. Το θέμα ήταν να βρεθεί αυτός ο άνθρωπος, και να την ακούσει.

Κατέβηκε από τη στάση κι άρχισε να περπατάει. Αυτή τη φορά δε χρειάστηκε να ρωτήσει για τον δρόμο, τον θυμόταν από την πρώτη της επίσκεψη. Ύστερα από δεκαπέντε λεπτά γοργού ποδαρόδρομου, βρισκόταν έξω από το γραφείο του Πολύδωρου. Η πόρτα ήτανμισάνοιχτη. Τη χτύπησε απαλά.

«Εμπρός;» ακούστηκε μια γυναικεία φωνή.

Η Στεφανία έσπρωξε την πόρτα και βρέθηκε στο γραφείο του Πολύδωρου. Μόνο που στη θέση του καθόταν μια νέα γυναίκα η οποία την κοιτούσε με απορία.

«Θέλετε κάτι;»

«Ψάχνω... τον κύριο Πολύδωρο», απάντησε η Στεφανία. Είχε κυριευτεί ήδη από ένα κακό προαίσθημα.

«Τον κύριο Πολύδωρο;»

«Μάλιστα».

«Ο κύριος Πολύδωρος παραιτήθηκε».

Η αδιαφορία στη φωνή της ερχόταν σε αντίθεση με τα έντονα συναισθήματα που στριμώχνονταν στην καρδιά της Στεφανίας. Κατάπληξη, απογοήτευση, αγωνία, πικρή ματαιώση...

«Μήπως ξέρετε πού μπορώ να τον βρω;»

«Τι να σας πω; Άκουσα ότι θα πήγαινε στο χωριό του».

«Εσείς τον αντικαταστήσατε;»

Ίσως ο κύριος Πολύδωρος είχε μιλήσει στην αντικαταστάτριά του για τη Στεφανία. Στην περίπτωση αυτή, θα άφηνε το cd στην υπάλληλο και θα τη θερμοπαρακαλούσε να το παραδώσει στον αρμόδιο.

«Όχι. Δεν έχουμε προσλάβει ακόμη αντικαταστάτη».

«Μήπως θα μπορούσατε να παραλάβετε εσείς το ντέμο μου;» ρώτησε δειλά.

«Δε γίνεται, δεσποινίς μου. Δεν είναι δική μου αρμοδιότητα», ήρθε η κοφτή απάντηση.

Ήταν η χαριστική βολή. Η Στεφανία ένωσε τα μάτια της να βουρκώνουν. Ψέλλισε ένα «ευχαριστώ», έκανε αμέσως μεταβολή και έφυγε σχεδόν τρέχοντας.

Όταν βγήκε έξω, συνειδητοποίησε ότι έτρεμε από ταραχή. Περπάτησε ζωηρά μέχρι τη στάση, αλλά δε σταμάτησε. Συνέχισε, μέχρι που τα πόδια της δεν άντεχαν άλλο. Βρήκε μια άλλη στάση και πήρε το λεωφορείο. Στη διαδρομή, το κεφάλι της πήγαινε να σπάσει από την ένταση.

Όταν κάποτε μπήκε στο σπίτι της, άφησε τον εαυτό της να ξεσπάσει.

«Τι έγινε, παιδί μου;» ρώτησε η Νίνα βλέποντας την κόρη της σ' αυτή την κατάσταση, παρόλο που είχε καταλάβει ότι τα νέα δεν ήταν ευχάριστα.

Η Στεφανία πέταξε την τσάντα της και άρχισε να κλαίει με λυγ-

μούς. Όταν η Νίνα την αγκάλιασε, ένωσε το λεπτό κορμί της να τραντάζεται σπαρακτικά.

«Μην κάνεις έτσι, κορίτσι μου. Σε παρακαλώ... Έλα, κάθισε...»

Τα όμορφα χαρακτηριστικά της κόρης της είχαν παραμορφωθεί. Η Νίνα της χάιδεψε τα μαλλιά και προσπάθησε να της σκουπίσει τα δάκρυα. Η Στεφανία συνέχισε να κλαίει.

«Δεν πρόκειται να γίνει ποτέ τίποτα!» είπε κάποτε ανάμεσα στους λυγμούς της.

«Έλα εδώ, αγάπη μου. Κάθισε να ηρεμήσεις λιγάκι».

Η Νίνα την αγκάλιασε στοργικά από τους ώμους και την τράβηξε προς τον καναπέ.

«Τίποτα! Τίποτα! Τίποτα, σου λέω!» επανέλαβε η κοπέλα γεμάτη αγανάκτηση.

Όταν αργότερα ηρέμησε, αφηγήθηκε στη μητέρα της τι είχε γίνει.

«Εκεί μέσα επικρατεί το χάος. Αυτό κατάλαβα εγώ», παρατήρησε η Νίνα.

«Μόνο εκεί; Το ίδιο συμβαίνει και στις άλλες εταιρείες».

«Έχεις δίκιο. Αυτό, όμως, δε σημαίνει ότι χάθηκαν όλες οι ελπίδες. Κάνε υπομονή, κοριτσάκι μου. Κάποια λύση θα βρεθεί».

«Δεν είναι θέμα υπομονής, μαμά. Δεν το καταλαβαίνεις και μόνη σου; Από τη στιγμή που δεν έχουμε καμία γνωριμία...»

Η Νίνα, βλέποντας την απελπισία ζωγραφισμένη στο πρόσωπο της κόρης της, ένωσε την καρδιά της να σφίγγεται. Ωστόσο, πίεσε τον εαυτό της να χαμογελάσει αισιόδοξα.

«Μην το λες αυτό, παιδί μου. Κανένας άξιος δε χάνεται», προσπάθησε να την ενθαρρύνει.

Αλλωστε, το πίστευε απόλυτα και η ίδια. Η Στεφανία είχε ταλέντο. Αργά ή γρήγορα, θα έβρισκε την ευκαιρία που τώρα αναζητούσε με την αδημονία που χαρακτηρίζει όλους τους νέους της ηλικίας της, πράγμα που της προκαλούσε και την ανάλογη απογοήτευση.

Στο μεταξύ, έφτασε και ο Δημήτρης. Είδε τα κοκκινισμένα μάτια της αδελφής του και τρόμαξε.

«Τι έγινε, Στεφανία;»

Η Νίνα του έκλεισε το μάτι.

«Πήρε μια κρυάδα κι έπεσε σε μαύρη απελπισία».

Ο Δημήτρης πλησίασε την αδελφή του και ανασήκωσε το πιγούνι της. Κοίταξε τρυφερά το πρόσωπό της και χαμογέλασε.

«Τι έγινε, αδελφούλα;»

Η Στεφανία του εξιστόρησε τα γεγονότα και στο τέλος έβαλε πάλι τα κλάματα.

«Ει! Μην κάνεις έτσι!»

«Πες της τίποτα κι εσύ, αγόρι μου. Δε θα πέσουμε να πεθάνουμε».

Ο Δημήτρης έκανε νόημα στη μητέρα του και κάθισε δίπλα στη Στεφανία. Πήρε το χέρι της στα δικά του και το έσφιξε.

«Τα έχουμε πει αυτά. Έτσι δεν είναι; Θα δυσκολευτείς στην αρχή, αλλά θα τα καταφέρεις».

Η Στεφανία τον κοίταξε με μια αναλαμπή ελπίδας στο βλέμμα. Πάντα την καθισύχαζαν τα λόγια του αδελφού της. Αυτό το πλάσμα είχε το χάρισμα να της διώχνει το άγχος και τη στενοχώρια και να της μεταδίδει την αισιοδοξία του. Πήρε μια βαθιά αναπνοή, σκούπισε τα μάτια της κι ανέβαλε τα κλάματα για μια άλλη φορά. Ίσως το βράδυ που θα έπεφτε να κοιμηθεί. Σίγουρα το βράδυ που θα έπεφτε να κοιμηθεί θα την έπιανε το παράπονο.

Η Νίνα άφησε τα παιδιά και πήγε στην κουζίνα να στρώσει το τραπέζι. Είχε εμπιστοσύνη στον Δημήτρη. Σίγουρα θα έλεγε στην αδελφή του αυτά που έπρεπε, ώστε να την καθησυχάσει.

Όταν κάθισαν να φάνε, η ατμόσφαιρα ήταν πολύ πιο ευχάριστη. Η Στεφανία φαινόταν ήρεμη και, μετά το φαγητό, πήγε να ξαπλώσει γιατί πονούσαν τα πόδια της από το περπάτημα.

Η Νίνα βρήκε την ευκαιρία και τηλεφώνησε στον Ιακώβου. Ήξερε ότι ο άνθρωπος δεν μπορούσε να τους βοηθήσει περισσότερο, ήθελε όμως να τον ενημερώσει, χωρίς να είναι μπροστά η Στεφανία. Ίσως της έλεγε κι εκείνος δυο λόγια, για να την ενθαρρύνει περισσότερο.

«Καλησπέρα σας, κύριε Στέλιο».

Δεν τον αποκαλούσε πια με το επίθετό του, καθώς είχαν αποκτήσει ένα επίπεδο οικειότητας που τους επέτρεπε να χρησιμοποιούν τα μικρά τους ονόματα.

«Χαίρομαι πολύ που σας ακούω, κυρία Νίνα. Τι κάνετε; Πώς πάει η Στεφανία;»

Η Νίνα τον ενημέρωσε λεπτομερώς, και ο Ιακώβου την άκουσε προσεκτικά.

«Θα της μιλήσω, μην ανησυχείτε. Αν δεν έχετε αντίρρηση, μπορώ να πεταχτώ και σήμερα να τα πούμε από κοντά», πρότεινε.

«Να μη σας βάζουμε σε κόπο. Ξέρω ότι εργάζεστε. Έτσι δεν είναι;»

Ο Ιακώβου μόλις είχε επιστρέψει από το ωδείο και ήταν κατάκοπος.

«Σήμερα δεν είχα μάθημα», είπε ψέματα.

«Τότε θα χαρούμε πολύ να σας δούμε», απάντησε η Νίνα γεμάτη ευγνωμοσύνη.

«Κι εγώ θα χαρώ, κυρία Νίνα μου».

Η ήρεμη, ευγενική φωνή του Στέλιου ηχούσε πολύ ευχάριστα στ' αυτιά της. Πόσο τυχεροί ήταν που είχε βρεθεί αυτός ο υπέροχος άνθρωπος στον δρόμο της Στεφανίας – και της οικογένειας, βέβαια, σκέφτηκε για πολλοστή φορά η Νίνα.

«Δεν ξέρω πώς να σας ευχαριστήσω. Με υποχρεώνετε για μια ακόμα φορά».

«Για όνομα του Θεού! Τι λέτε!»

Μόλις έκλεισαν, η Νίνα έτρεξε στην κουζίνα. Μέχρι να ξεκινήσει ο Ιακώβου από την Πεύκη και να φτάσει στην Καλλιθέα, προλάβαινε να φτιάξει έναν ωραίο χαλβά. Ο Δημήτρης ανέλαβε να ασπρίσει τα αμύγδαλα. Έτσι, όταν λίγο αργότερα ξύπνησε η Στεφανία, το σπίτι μοσχομύριζε κανέλα και γαρίφαλο.

«Τι έφτιαξες, μαμά;»

«Λίγο χαλβά. Περιμένουμε μουσαφίρη», της είπε η μητέρα της.

«Μπα; Και ποιος είναι αυτός, παρακαλώ;»

Δεν είχαν συχνά επισκέψεις, με εξαίρεση μια δυο γειτόνισσες που πετάγονταν καμιά φορά για καφέ. Τα οικονομικά της οικογένειας δεν επέτρεπαν ουσιαστικά κοινωνική ζωή.

«Μάντεψε!»

«Έλα τώρα! Πες μου, να χαρείς!»

Η Στεφανία έσκυψε πάνω από την πιατέλα με τον χαλβά και μύρισε.

«Έρχεται ο δάσκαλός σου».

Η κοπέλα γύρισε και την κοίταξε παραξενεμένη.

«Έτσι, στα καλά καθούμενα;»

«Εεε... όχι ακριβώς...» δίστασε η Νίνα.

«Κατάλαβα. Του τηλεφώνησες».

«Δεν έκανα καλά; Δε θα τον ενημέρωνες;»

«Φυσικά και θα τον ενημέρωνα. Ελπίζω να μην τον πίεσες. Έχει μαθήματα και θα είναι κουρασμένος».

«Σήμερα δεν είχε», την καθησύχασε.

Η Στεφανία υποψιάστηκε ότι ο Ιακώβου μπορεί να είχε πει ψέματα. Τον είχε ικανό, προκειμένου να τρέξει να της συμπαρασταθεί. Προτίμησε, όμως, να μην κάνει κανένα σχόλιο.

«Είναι πολύ εντάξει άνθρωπος», μουρμούρισε συγκινημένη.

«Πράγματι», συμφώνησε αμέσως η Νίνα.

Δεν άργησε να χτυπήσει το κουδούνι. Η Στεφανία έτρεξε να ανοίξει στον δάσκαλό της. Σε λίγο κάθονταν στο μικρό σαλονάκι, ενώ ο Δημήτρης είχε αναλάβει να φτιάξει τσάι και να σερβίρει τον χαλβά.

Όταν ο νέος μπήκε στο δωμάτιο κρατώντας τον δίσκο, ένιωσε στο σώμα του κάτι σαν ζεστασιά. Λες και ο χώρος θερμαινόταν από μια αόρατη συσκευή. Τα αγαπημένα πρόσωπα της μητέρας και της αδελφής του έμοιαζαν να φωτίζονται από ένα εσωτερικό φως. Η στιβαρή, ήρεμη φιγούρα του Ιακώβου πρόσθετε στην ατμόσφαιρα κάτι απροσδιόριστα ευχάριστο και γλυκό. Το είχε παρατηρήσει κι άλλες φορές ο Δημήτρης. Κάπως έτσι πρέπει να είναι η οικογενειακή θαλπωρή στις κανονικές οικογένειες, συλλογίστηκε αυθόρμητα. Κάπως έτσι. Μόνο που η δική τους οικογένεια ήταν λειψή...

Ο Δημήτρης δεν ήταν ο μόνος που απολάμβανε αυτή την ιδιαίτερη θαλπωρή και ηρεμία. Παρόμοια αισθήματα είχαν η μάνα του

και η αδελφή του. Η Νίνα παρατηρούσε τα χαρακτηριστικά του επισκέπτη τους, προσπαθώντας να προσδιορίσει τι ακριβώς ήταν εκείνο που τον έκανε τόσο αξιαγάπητο. Χωρίς να είναι ωραίος, ήταν ένας αρκετά καλοφτιαγμένος άνθρωπος, μερικά χρόνια μεγαλύτερος από εκείνη. Τα γαλανά του μάτια είχαν μια καλοσυνάτη λάμψη όταν μιλούσε στους άλλους, ενώ η μελωδική του φωνή ερχόταν να συμπληρώσει την ευχάριστη αίσθηση. Το μεγάλο του μέτωπο έδινε μια αρχοντική όψη στο πρόσωπό του, κάτι που συμπληρωνόταν από μια ευγένεια έμφυτη, που δεν περιοριζόταν απλώς στους καλούς τρόπους. Ο Ιακώβου άκουγε με προσοχή τον συνομιλητή του, γιατί τον ενδιέφεραν αυτά που του έλεγε.

Έτσι και τώρα, η Νίνα παρακολουθούσε πόσο δοσμένος ήταν στη συζήτηση με τη Στεφανία. Άθελά της, θυμήθηκε τη νεκρή του κόρη και, για μια φοβερή στιγμή, ένιωσε στο πετσί της το αβάσταχτο πένθος του γονιού. Πόσο πρέπει να είχε υποφέρει αυτός ο άνθρωπος έχοντας χάσει πρώτα τη σύντροφό του και μετά την κόρη του... Κι όμως, όχι μόνο είχε διατηρήσει όλη του την αξιοπρέπεια, αλλά έκανε ό,τι περνούσε από το χέρι του για να βοηθήσει τη δική της κόρη.

Στο μεταξύ, η Στεφανία φαινόταν να κρέμεται από τα χείλη του. Τα παρήγορα, ενθαρρυντικά του λόγια τής αναπτέρωσαν τόσο πολύ το ηθικό, ώστε ύστερα από λίγο ξέχασε την απογοήτευσή της, άλλαξε μόνη της θέμα και τον άφησε να τους διηγηθεί ιστορίες από τα παιδικά και νεανικά του χρόνια.

Ο Ιακώβου είχε γεννηθεί σε ένα μικρό χωριό έξω από τα Γιάννενα και δε χόρταινε να τους μιλάει για τις ομορφιές της Ηπείρου. Ζαγοροχώρια, Βίκος, Πάπιγκο, Γιάννενα...

Καταγόταν από φτωχή οικογένεια. Έχασε τους γονείς του μικρός κι έμεινε μόνος στον κόσμο. Τον μεγάλωσε μια εξαδέλφη της μητέρας του που δεν είχε παιδιά. Ο κόσμος της μουσικής τον μάγεψε από την παιδική ακόμα ηλικία.

«Στα πανηγύρια πήγαινα κοντά στους μουσικούς και παρακο-

λουθούσα πώς έπαιζαν. Μετά, γύριζα στο σπίτι κι όλη νύχτα τραγουδούσα. Η θεία μου με μάλωνε, γιατί δεν την άφηνα να κοιμηθεί», είπε.

Η Στεφανία έβαλε τα γέλια.

«Με το δίκιο της», παρατήρησε η Νίνα.

«Αλλά εγώ δεν το έβαζα κάτω. Κουκουλωνόμουν και σιγοτραγουδούσα κάτω από το πάπλωμα».

Οι καλύτεροι φίλοι του μικρού Στέλιου δεν ήταν τα άλλα παιδιά. Ήταν οι συχωριανοί του που έπαιζαν κάποιο όργανο. Πήγαινε στα σπίτια τους και τους παρακαλούσε να του παίξουν έναν σκοπό.

«Και τι έκαναν, κύριε Στέλιο;» ρώτησε ο Δημήτρης γεμάτος περιέργεια.

«Άλλοτε μου έκαναν το χατίρι κι άλλοτε με ξεφορτώνονταν με τρόπο. Δεν μπορώ να πω, μ' αγαπούσαν, είχαν όμως και δουλειές οι άνθρωποι», σχολίασε ο Ιακώβου χαμογελώντας.

Η Νίνα έγνεψε με έμφαση καταφατικά. Έβρισκε απόλυτα φυσιολογικό να αγαπούν τον μικρό Στέλιο.

«Μου άρεσε να πηγαίνω και στο εργαστήρι του Θανάση, ενός οργανοποιού. Καθόμουν με τις ώρες και τον παρακολουθούσα που έφτιαχνε ταμπούρλα. Το όνειρό μου ήταν να αποκτήσω κι εγώ ένα».

«Και το αποκτήσατε;» ρώτησε η Στεφανία.

«Ναι. Η θεία μου, που μου είχε μεγάλη αδυναμία, κατάφερε να βρει τα υλικά και ο Θανάσης με βοήθησε να το φτιάξω. Ήμουν πολύ περήφανος για το έργο μου. Περιττό να σας πω ότι η θεία μου το σκυλομετάνιωσε γρήγορα, γιατί της έπαιρνα όλη μέρα τ' αυτιά!»

Έβαλαν όλοι τα γέλια.

«Μια μέρα, το πήρα στο σχολείο, μάζεψα τα παιδιά και τα έβαλα να τραγουδήσουν ενώ εγώ έπαιζα ταμπούρλο. Ο δάσκαλος τα έχασε. Στο τέλος, άρχισε να τραγουδάει κι αυτός μαζί μας».

Όπως τους εξήγησε, ο δάσκαλος αυτός ήταν ο πρώτος άνθρωπος που κατάλαβε πως ο μικρός του μαθητής είχε ταλέντο στη μουσική. Κάλεσε, λοιπόν, τη θεία του στο σχολείο και της το είπε.

«Δεν ξέρω τι θα κάνεις, το παιδί δεν πρέπει να πάει χαμένο», της είπε.

Στο σημείο αυτό, τον διέκοψε η Στεφανία.

«Δεν είναι καταπληκτικό; Ο δάσκαλός σας έκανε ό,τι ακριβώς κάνατε εσείς μ' εμένα!» παρατήρησε συγκινημένη.

«Κάθε ταλέντο χρειάζεται έναν δάσκαλο για να προκόψει. Έναν άνθρωπο που θα το πάρει από το χέρι και θα του δείξει τον δρόμο», παρατήρησε ο Δημήτρης.

Η Νίνα κοίταξε τα παιδιά της με καμάρι. Της άρεσε πολύ που ήταν ευαίσθητα και αναγνώριζαν την ευεργεσία. *Ας είχαν και λίγη καλή τύχη στη ζωή*, ευχήθηκε μέσα της. Λίγο περισσότερη τύχη από όση είχε αυτή...

«Η θεία μου κατάφερε και με σπούδασε. Έτσι, διορίστηκα δάσκαλος».

«Αλήθεια, κύριε Στέλιο; Δεν ήξερα ότι είστε και δάσκαλος!» έκανε η Στεφανία κι αμέσως μετά την έπιασαν γέλια. «Θέλω να πω... και δάσκαλος σ' ένα συνηθισμένο σχολείο, όχι μόνο στο ωδείο», διόρθωσε.

«Ναι, παιδί μου. Έτσι ξεκίνησα. Αλλά το σαράκι της μουσικής με έτρωγε μέσα μου και δεν ησύχαζα. Όλα αυτά τα χρόνια μελετούσα μουσική μόνος μου. Καθόμουν και διάβαζα παρτιτούρες και διάφορα σχετικά βιβλία, ώρες ατέλειωτες. Μου άρεσε πολύ η κλασική μουσική και στενοχωριόμουν που δεν είχα τον τρόπο να πηγαίνω σε συναυλίες».

Η Νίνα έβαλε νερό στα ποτήρια τους. Ο Ιακώβου πήρε το δικό του και το ύψωσε προς τους οικοδεσπότες του.

«Εις υγείαν!» ευχήθηκε πριν πει.

«Να σαςβάλω λίγο λικέρ;» πρότεινε η Νίνα.

«Δεν πειράζει, μου αρκεί το νεράκι».

«Ναι, μαμά! Φέρε και το λικέρ!» είπε η Στεφανία. Μετά γύρισε προς τον Ιακώβου. «Είναι πολύ ωραίο! Το φτιάχνει η μαμά από βύσσινο».

Ο ενθουσιασμός της Στεφανίας για το λικέρ της μητέρας της τον έκανε να χαμογελάσει τρυφερά.

«Αφού το φτιάχνει η μαμά σου, θα δοκιμάσω λίγο».

«Θέλουμε κι εμείς», είπε ο Δημήτρης.

Και χωρίς να περιμένει έγκριση σηκώθηκε με μια σβέλτη κίνηση, άνοιξε στα γρήγορα τη μικρή κομόντα κι έβγαλε ποτηράκια για όλους.

Η Νίνα έφερε από την κουζίνα το μπουκάλι με το λικέρ και σέρβιρε.

«Μμμ... Έχεις δίκιο, Στεφανία. Είναι αριστούργημα!» παρατήρησε ο κύριος Στέλιος μόλις δοκίμασε μια γουλιά.

«Σας ευχαριστώ», είπε ευγενικά η Νίνα.

Απόλαυσαν το λικέρ τους ακούγοντας τον Ιακώβου να τους αφηγείται πώς αγόρασε το πρώτο του πικάπ και, αργότερα, αφού έκανε αιματηρές οικονομίες, ένα μεταχειρισμένο πιάνο. Την ίδια πάνω κάτω εποχή, κατάφερε και πήρε μετάθεση στα Γιάννενα, όπου υπήρχε ωδείο. Εκεί άρχισε να παρακολουθεί μαθήματα, εξακολουθώντας να εργάζεται ως δάσκαλος. Μέχρι που πήρε το πτυχίο του και αφοσιώθηκε στη διδασκαλία της μουσικής, τη μεγάλη του αγάπη.

Ακούγοντας τον δάσκαλο της κόρης της να μιλάει για τη ζωή του, η Νίνα σκεφτόταν διάφορα. Σε ποια φάση άραγε εμφανίστηκε στη ζωή του η γυναίκα του; Ο Ιακώβου δεν τους είχε κάνει καθόλου λόγο για τη γνωριμία τους και τον γάμο τους. Επειδή, όμως, η Νίνα γνώριζε την τραγική μοίρα αυτής της γυναίκας, ήταν αποφασισμένη να μην κάνει την παραμικρή ερώτηση.

«Από ό,τι κατάλαβα, κύριε Στέλιο, τις περισσότερες μουσικές γνώσεις τις αποκτήσατε μόνος σας», παρατήρησε.

«Πράγματι. Ουσιαστικά, είμαι αυτοδίδακτος. Το κατάλαβα όταν πρωτοπήγα στο ωδείο. Εκεί διαπίστωσα ότι πολλά πράγματα που οι άλλοι σπουδαστές άκουγαν για πρώτη φορά εγώ τα είχα κατακτήσει μόνος μου».

«Είστε αξιέπαινος», είπε η Νίνα.

«Σας ευχαριστώ. Μια και το έφερε όμως η κουβέντα, θα μου επιτρέψετε να πω στα παιδιά ότι ο άνθρωπος μπορεί να κάνει και να μάθει πολλά πράγματα μόνος του. Αρκεί να το θέλει».

«Πολύ σωστά τα λέει ο δάσκαλος», συμφώνησε η Νίνα.

Πήρε το μπουκάλι και, χωρίς να ρωτήσει, ξαναγέμισε το ποτηράκι του Ιακώβου.

Εκείνος την ευχαρίστησε μ' ένα νεύμα.
 «Ας πιούμε στην επιτυχία της Στεφανίας».
 Η κοπέλα αναστέναξε και κοίταξε τον δάσκαλό της με ένα μείγμα ανυπομονησίας και ευγνωμοσύνης.
 «Αχ!» έκανε σιγανά και ήπια μια γουλίτσα λικέρ.
 «Όλα θα πάνε καλά», είπε ο Δημήτρης και τη χτύπησε απαλά στον ώμο. «Στο μεταξύ, αν δε με απατά η μνήμη μου, εσύ ονειρευόσουν να μάθεις κιθάρα. Σωστά;»
 Ένα πλατύ χαμόγελο φώτισε όλο της το πρόσωπο.
 «Σωστά», είπε κι έριξε μια δειλή ματιά προς το μέρος της μητέρας της.
 «Γιατί κοιτάς εμένα;» ρώτησε ήρεμα η Νίνα.
 «Γιατί... Ξέρεις».
 «Αυτό που ξέρω είναι ότι έβγαλες κιόλας τα πρώτα σου λεφτά. Δεν πιστεύω να τα ξόδεψες όλα;» την πείραξε.
 «Τι μαθαίνω;» είπε ο Ιακώβου.
 «Δεν το έχεις πει στον δάσκαλό σου;»
 Η Στεφανία ανέλαβε να εξηγήσει στον Ιακώβου πώς κέρδισε το πρώτο της χατζιλίκι κι εκείνος έδειξε να χαίρεται πολύ για λογαριασμό της.
 «Μπράβο, κορίτσι μου!»
 «Θα κάνω το ίδιο τα Χριστούγεννα, το Πάσχα και στις εκπτώσεις».
 «Έτσι, δε θα έχεις νομίζω πρόβλημα να πληρώνεις τα δίδακτρα στο ωδείο».
 Η Στεφανία έγενεψε ζωηρά και τα όμορφα μάτια της έλαμψαν.
 «Μόνο που...»
 Κοίταξε πάλι τη μητέρα της λίγο παραπονεμένα.
 Η Νίνα αναστέναξε.
 «Θέλει να αγοράσει κιθάρα», εξήγησε στον Ιακώβου.
 «Επόμενο είναι. Πώς θα μελετάει στο σπίτι;»
 «Θα πάρεις και κιθάρα», είπε ο Δημήτρης στην αδελφή του.
 «Αλήθεια, κύριε Στέλιο, μήπως ξέρετε πόσο κοστίζει μια κιθάρα;» ρώτησε η Στεφανία.

Ο Ιακώβου χαμογέλασε συγκαταβατικά.

«Εξαρτάται, παιδί μου. Υπάρχουν κιθάρες που κοστίζουν ολόκληρη περιουσία».

«Οχι!»

«Υπάρχουν και άλλες, πιο προσιτές», συνέχισε.

«Μια τέτοια θα πάρω εγώ».

«Μπορεί να βρεις καμιά μεταχειρισμένη σε καλή κατάσταση», παρατήρησε ο Ιακώβου.

«Δηλαδή, από δεύτερο χέρι;» ρώτησε κάπως στενοχωρημένη.

«Τι σε πειράζει, αν είναι σε καλή κατάσταση;» σχολίασε ο Δημήτρης.

«Έχει δίκιο ο αδελφός σου, κορίτσι μου. Αν θέλεις, μπορώ να τη δοκιμάσω εγώ πριν την αγοράσεις».

«Τέλεια! Αυτό θα κάνω!» αναφώνησε η Στεφανία.

«Θα τσοντάρω κι εγώ», είπε ο Δημήτρης, κι όλοι χαμογέλασαν επιδοκιμαστικά.

«Πόσο χαίρομαι όταν βλέπω αγαπημένα αδέλφια! Εύχομαι να είστε πάντα έτσι, παιδιά μου!»

«Το ίδιο τους λέω κι εγώ, κύριε Στέλιο. Η ζωή είναι δύσκολη. Αύριο θα αντιμετωπίσουν προβλήματα. Πρέπει να βοηθάνε ο ένας τον άλλον».

«Δεν ξέρετε πόσο θα ήθελα να είχα κι εγώ μια αδελφή ή έναν αδελφό». Έμεινε για λίγο σκεφτικός και μετά κοίταξε το ρολόι του. «Πέρασε η ώρα. Ας πηγαίνω σιγά σιγά».

«Καθίστε λίγο ακόμα...» παρακάλεσε η Στεφανία.

Η Νίνα ετοιμάστηκε να κάνει το ίδιο, της πέρασε όμως από το μυαλό η σκέψη ότι μπορεί ο Ιακώβου να ήταν στο πόδι από το πρωί και να της είχε πει ψέματα ότι είχε ρεπό κι έτσι προτίμησε να μην του πει τίποτα.

Σηκώθηκαν όλοι.

«Περάσαμε πολύ όμορφα, κύριε Στέλιο», είπε η Νίνα. «Να το επαναλάβουμε. Θα κανονίσουμε να έρθετε μια Κυριακή για φαγητό».

«Σας ευχαριστώ πολύ που ήρθατε», είπε η Στεφανία.

«Κι εγώ πέρασα ωραία, παιδιά μου».

Φαίνεται να το λέει ειλικρινά, σκέφτηκε ικανοποιημένη η Νίνα και χαμογέλασε.

Όταν έφυγε ο Ιακώβου, η οικογένεια έμεινε λίγο ακόμα στο σαλονάκι, σχολιάζοντας τα όσα είχαν ειπωθεί και, κυρίως, την καλοσύνη και την ευγένεια του Ιακώβου. Μετά, τα παιδιά συνεννοήθηκαν μ' ένα βλέμμα, μάζεψαν τα πιατικά και τα ποτήρια και τα έπλυναν. Ήταν η ημέρα που η μητέρα τους παρακολουθούσε την αγαπημένη της «Μαντάμ Σουσου», ένα χιουμοριστικό σίριαλ, και δεν ήθελαν να το χάσει. Ήταν από τις σπάνιες φορές που την έβλεπαν να γελάει. Γι' αυτό, όταν δεν είχαν τίποτε άλλο να κάνουν, κάθονταν και το παρακολουθούσαν και οι τρεις μαζί.

Εκείνο το βράδυ, η Στεφανία έπεσε για ύπνο ξέροντας ότι δεν επρόκειτο να την πάρει το παράπονο και να βάλει τα κλάματα, όπως πίστευε πριν έρθει στο σπίτι τους ο Ιακώβου, ο οποίος της ξανάδωσε την αυτοπεποίθηση και την αισιοδοξία που είχε χάσει. Άλλωστε, δεν είχε καιρό για δάκρυα. Αντί για κλάματα, θα σκεπτόταν την κιθάρα που θα αποκτούσε μια μέρα.

Ξαφνικά, της ήρθε μια εικόνα στο μυαλό. Η μητέρα της που σηκωνόταν αχάραγα κι ετοιμαζόταν για τη δουλειά. Η καρδιά της σκίρτησε. Μήπως ήταν πολύ εγωιστικό εκ μέρους της να θέλει να ασχοληθεί και με την κιθάρα; Το τραγούδι ήταν από μόνο του μια ολόκληρη ιστορία, ένας τεράστιος στόχος, ένα μεγάλο όνειρο. Κακά τα ψέματα, όσο και να καταπιανόταν με την κιθάρα, δεν επρόκειτο να γίνει σολίστ. Αργά ή γρήγορα θα την παρατούσε και θα αφοσιωνόταν αποκλειστικά και μόνο στο τραγούδι. Αυτό ήταν η ζωή της.

Μήπως ήταν προτιμότερο να διαθέσει στο νοικοκυριό τους τα δίδακτρα και τα λεφτά για την κιθάρα; Δεν είχε ανέκαθεν στο μυαλό της την έγνοια να μπορέσει μια μέρα να ανακουφίσει τη μητέρα της; Αυτή δεν ήταν που στενοχωριόταν κάθε φορά που η Νίνα τους ανακοίνωνε πως θα έκανε υπερωρίες;

Τώρα που το ξανασκεφτόταν, απορούσε και η ίδια με το εγωιστικό της φέρσιμο. Όχι, θα ξεχνούσε την κιθάρα. Θα έβρισκε μια δικαιολογία και θα ξεγλιστρούσε. «Δε χωράνε δυο καρπούζια στην ίδια μασχάλη», τους έλεγε καμιά φορά η μητέρα τους. Ε λοιπόν, αυτό ακριβώς το επιχείρημα θα χρησιμοποιούσε και η Στεφανία. Ήταν πολύ απλό.

Και σηκώθηκε να πει στη μητέρα της την απόφασή της.

Η Νίνα δεν επέμενε ιδιαίτερα όταν η Στεφανία της ανακοίνωσε ότι δε σκόπευε να κάνει μαθήματα κιθάρας.

«Πριν από λίγο έλεγες άλλα», περιορίστηκε να της θυμίσει.

«Έχεις δίκιο, μαμά. Το ξανασκέφτηκα όμως και άλλαξα γνώμη. Το καλύτερο είναι να καταπιαστώ με ένα μόνο πράγμα».

Τώρα που άκουγε τον εαυτό της να το διατυπώνει φωναχτά, κόντευε να πειστεί και η ίδια!

«Όπως νομίζεις, κοριτσάκι μου», συμφώνησε η μητέρα της.

Λίγο αργότερα, η Νίνα έβγαζε τη ζακέτα και το λουλουδάτο της φόρεμα, το ακουμπούσε προσεκτικά στη ράχη μιας καρέκλας και ετοιμαζόταν να ξαπλώσει. Ήταν κι εκείνη ανακουφισμένη που η Στεφανία είχε συνέλθει ύστερα από τη φοβερή ψυχρολουσία. Δεν άντεχε να βλέπει τα παιδιά της στενοχωρημένα την έπιανε μαύρη απελπισία όταν συνέβαινε αυτό, και δεν μπορούσε να τα βοηθήσει. Ευτυχώς που υπήρχε και ο Ιακώβου.

Πέρα απ' αυτό, όμως, η Νίνα ένιωθε όμορφα γιατί κουβαλούσε ακόμα μέσα της εκείνη την ήρεμη θαλπωρή που επικρατούσε όλο το απόγευμα στο σπιτικό τους. Ο επισκέπτης τους διέθετε μια ξεχωριστή αύρα που άγγιζε όποιους βρίσκονταν γύρω του. *Σίγουρα είναι ευλογημένος άνθρωπος*, σκέφτηκε η Νίνα καθώς έγερνε το κεφάλι της στο μαξιλάρι και σκεπαζόταν. Αμέσως μετά όμως θυμήθηκε τις απώλειες που σκίαζαν τη ζωή του και άλλαξε γνώμη. *Ευλογημένος ή καταραμένος*, συμπλήρωσε τη σκέψη της.

Ωστόσο, φαινόταν ισορροπημένος, σαν να είχε ξεπεράσει την περίοδο του πένθους. Αν ήταν πράγματι έτσι, υπήρχε άραγε καμιά γυναίκα στη ζωή του; Πολύ πιθανό. Ο Ιακώβου ήταν σχετικά νέος, δεν τον έκανες παραπάνω από πενήντα. Ήταν καλοβαλμέ-

νος, εργαζόταν, συναναστρεφόταν με κόσμο. Μπορούσε κάλλιστα να βρει μια γυναίκα, να ξαναφτιάξει τη ζωή του και να κάνει καινούργια οικογένεια. Δεν αποκλείεται μάλιστα να την είχε βρει ήδη, συμπέρανε. Αυτή η τελευταία σκέψη τής προκάλεσε έναν μικρό πόνο στην καρδιά.

Την ίδια ώρα, στο διπλανό δωμάτιο, ο Δημήτρης ξάπλωνε, έσβηνε τη λάμπα, έπλεκε τα δάχτυλα πίσω από το κεφάλι του και σκεφτόταν στα σκοτεινά. Μετά την ευχάριστη παρένθεση της επίσκεψης του Ιακώβου, στο μυαλό του ερχόταν ξανά και ξανά ένα περιστατικό που του χαλούσε εντελώς τη διάθεση.

Το πρωί, καθώς πήγαινε στη σχολή του, συνάντησε τον Βαγγέλη, έναν παλιό του συμμαθητή που δεν έμενε πια στη γειτονιά. Έπιασαν κουβέντα και, λίγο πριν χωρίσουν, ο Βαγγέλης κοντοστάθηκε, σαν να ήθελε να του πει κάτι ακόμα, αλλά δίσταζε.

«Τι είναι;» τον ενθάρρυνε ο Δημήτρης, που δεν υποψιαζόταν τι θα άκουγε.

«Ήθελα να σου πω κάτι για τον πατέρα σου... Δεν ξέρω αν σ' ενδιαφέρει», είπε διστακτικά.

Ήξερε κι αυτός, όπως όλοι στη γειτονιά, ότι ο Παύλος, ο πατέρας του Δημήτρη και της Στεφανίας, είχε εγκαταλείψει την οικογένειά του εδώ και χρόνια. Κανείς δεν ήξερε πού βρισκόταν. Η τελευταία φορά που είχαν ακούσει γι' αυτόν ήταν πριν από τρία χρόνια, τότε που βρισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Ο Δημήτρης συνοφρυώθηκε.

«Λέγε», είπε άκεφα.

«Άκουσα τον πατέρα μου που μιλούσε με τη μάνα μου. Τον είδαν, λέει, στο Ρέθυμνο· δούλευε σε μια μεγάλη οικοδομή που προορίζεται για ξενοδοχείο».

Ο Δημήτρης κούνησε το κεφάλι του.

«Εντάξει».

«Συγγνώμη αν δεν έπρεπε να σου το πω», έκανε δειλά ο Βαγγέλης.

«Δεν υπάρχει θέμα».

Τον χτύπησε φιλικά στην πλάτη, τον χαιρέτησε κι έφυγε, πριν ο άλλος καταλάβει ότι είχε γίνει έξαλλος. Όχι με τον παλιό του συμμαθητή. Όχι. Με τον πατέρα του ήταν έξαλλος. Ο κύριος Παύλος, λοιπόν, δούλευε. Αυτό σήμαινε ότι ήταν καλά και ότι κέρδιζε κάποια χρήματα. Ούτε που του περνούσε, όμως, από το μυαλό η σκέψη να επικοινωνήσει με το σπίτι του, να δει αν ζουν ή αν πεθαίνουν και να στείλει λίγα χρήματα, έστω και συμβολικά.

Ο Δημήτρης κουβαλούσε μέσα του τούτη την οργή όλη μέρα. Είχε αποφασίσει, όμως, να μην πει τίποτα στη μητέρα του και στην αδελφή του. Τι νόημα είχε να τους θυμίσει πόσο ανεύθυνος και άχρηστος ήταν ο πατέρας του; Μήπως δεν το ήξεραν; Καλύτερα να κατάπινε τον θυμό του και να το ξεχνούσε κι αυτός. Μόνο κακό έκανε στον εαυτό του κάθε φορά που το σκεφτόταν.

Ευτυχώς που τους επισκέφθηκε ο δάσκαλος της Στεφανίας και με την καλή παρέα του τον έκανε να ξεχαστεί για λίγο. Από την άλλη, όποτε ο Δημήτρης συναντούσε τον Ιακώβου του ήταν αδύνατον να μην τον δει σαν έναν τίμιο και άξιο πατέρα, έναν πατέρα που αφοσιώθηκε μέχρι τέλους στην άρρωστη μοναχοκόρη του. Αυτός μάλιστα! Ήταν πατέρας με όλη τη σημασία της λέξης. Είχε τόση ανθρωπιά και καλοσύνη στην καρδιά του, που έφτανε στο σημείο να βοηθάει ακόμα και ξένα παιδιά, όπως, για παράδειγμα, τη Στεφανία. Κρίμα που είχε χάσει την οικογένειά του τόσο τραγικά.

Η όμορφη Στεφανία είχε γεννηθεί κάτω από πολύ λαμπρό άστρο. Πολλά τα χαρίσματα που της έδωσε η φύση, αλλά εκείνο που την έκανε να ξεχωρίζει ήταν η μαγευτική φωνή της.

Με όπλα το πείσμα, την αποφασιστικότητα και την πίστη στο ταλέντο της, επιβάλλεται από πολύ νωρίς στον χώρο της μουσικής και συγχρόνως γνωρίζει τον μεγάλο έρωτα της ζωής της. Για τη Στεφανία δεν υπάρχουν όρια. Η ευτυχία της είναι απόλυτη. Αστέρι του τραγουδιού και βασίλισσα της καρδιάς του Μάριου, του εμπνευσμένου στιχουργού, φτάνει στο απόγειο της δόξας. Τώρα έχει τα πάντα: αγάπη, φήμη, χρήμα...

Κι όμως! Ο δαίμονας της απληστίας τη σπρώχνει σε ολοένα και πιο ολισθηρά μονοπάτια. Τυφλωμένη από τα φώτα της επιτυχίας, αρχίζει να παρασύρεται από το ύπουλο παιχνίδι του ανταγωνισμού που, αργά και σταθερά, την οδηγεί στην καταστροφή.

Ένας ένας αρχίζουν να απογοητεύονται όσοι πίστεψαν σ' αυτήν και την αγάπησαν σ' αλήθεια: ο Μάριος και η κόρη τους, ο δάσκαλός της, η μητέρα της, ο αδελφός της, η πιο καλή της φίλη...

Πόσο εύκολο είναι άραγε να ξεχωρίσει ο άνθρωπος αυτά που αξίζουν πραγματικά στη ζωή; Και τι συμβαίνει την ημέρα που η Στεφανία ανακαλύπτει ότι έχει χάσει τα πάντα;

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-1518-5

9 786180 115185

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 18013

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η